

אתגתא

בשבע 1032 | י"ח בשבט תשפ"ג, 09.02.23

זיו מאור תכנן לעבוד
בהייטק, אבל מצא את
עצמו בחזית של שינוי
מפת התקשורת

// עניין אישי, יוסף ארנפלד

מי רוצה למחוק את רון שכטר?

הוא היה ההבטחה הגדולה בארגון נתיב, כשמאחוריו שנות ותק ומומחיות בהעלאת יהודים לישראל על פי חוק השבות. אבל מרגע שישראל ביתנו קיבלה לידיה את הארגון, רון שכטר מצא את עצמו מול סדרת מכשולים לא מובנת: קידומו סוכל, הוא זומן לחקירת משטרה מאיימת ותלונות משמעת הביאו להשעייתו * תחקיר 'בשבע'

// יוני רוטנברג

האישה שבאה להרצאה שלי על תזונה בריאה התפוצצה מכעס // אביגיל מייזליק

אתם יכולים לזכות ברכב!

ובנוסף עשרות פרסים שווים!

השתתפו בהגרלה
השנתית של עזר מציון!

קונים < מצילים < זוכים < בלי לא נעים

ויונתן יוכל לזכות בהשתלת מח עצם

כל ההכנסות
יוקדשו לפעילויות
מצילות
חיים

הגרלת פרס מציל חיים יוצאת לדרך ולכם יש הזדמנות לזכות בפרסים שווים!
אז נכון, לא הכי נעים לתרום בשביל הפרסים, ולנו לא נעים לדבר על טיסות ומכוניות,
אבל בסוף - אין לא נעים. כולנו נעשה הכל כדי להציל חיים

לחוברת הפרסים המלאה ולהשתתפות במבצע: **2236 | ami.org.il**

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

פרוטקשן

למי יש אינטרס לאיים במלחמת אחים ואז לקרוא לפיוס לאומי בדחיפות?

החומר של מלחמת אחים. לא תהיה מלחמת אחים, נקודה. ומי שאומר לכם שתהיה - בררו מה האינטרס הפוליטי שלו ליצור מצג שווא כזה.

עכשיו, שיהיה ברור: אני בעד הידברות. אני באמת מאמין במפגש אישי, בהיכרות קרובה. אגב, לא רק ברגעי מחלוקת קשים. אנחנו עם אחד. איך נקרא השבת בבתי הכנסת? "יוחן שם ישראל נגד ההר". כאיש אחד בלב אחד. זה המצב הטבעי של עם ישראל. אז כמה שיותר הידברות וכמה שיותר אחדות. אבל הסיפור פה הוא אחר. זה לא סתם להיות נחמד לשכן שלך שלא חושב בדיוק כמוך. פה יש מאבק על שלטון הרוב מול שלטון האליטה הקטנה. השמאל למעשה אומר לימין: זה או שאנחנו שולטים בכל מוקדי הכוח כמו שהיה כאן במשך עשרות שנים, לפני שנהייתם הרוב, או ששוברים את כל הכלים.

איך אמר יושב ראש האופוזיציה לפיד בנאום המרגש והמסית שלו ביום הולדתה של הכנסת? "נקודת האליחוז של החברה הישראלית נמצאת במרחק של שבועות בודדים מאיתנו. אם תעבירו את החקיקה הזו, לא יהיה איך לתקן את זה. אין מזה חזרה. זה ישבור את גבה וליבה של החברה הישראלית. אם לא נעצור, הטקס הזה יתקיים כנראה גם בשנה הבאה, אבל הוא יהיה ריק מתוכן. במקום חגיגת יום ההולדת השבעים וחמש של הכנסת, זו תהיה האזכרה שלה". למה לדבר ככה, לפיד? למה שזאת תהיה אזכרה של הכנסת? כי הרוב חושב אחרת ממך? נו בסדר, זה לא נעים, אני יכול להבין אותך, אבל אם אתה לא בשלטון הכנסת מתה? ואם כבר מדברים: דווקא אתה אומר את זה? אתה שרוקנת את הכנסת מתוכן כשאפילו לא הבאת להצבעה בכנסת החלטה מדינית דרמטית שנוגעת לביטחון המדינה בהסכם הימי עם לבנון ימים ספורים לפני הבחירות? אמרת אז שהאופוזיציה לא אחראית, ולכן אין מה להצביע בכנסת. עם מדיניות כזאת באמת אפשר לעשות אזכרה לכנסת.

5 אבל לפיד עוד היה המתון ביום חגה אבלה של הכנסת השבעה. נשיאת בית המשפט העליון, אסתר חיות, פשוט החרימה את המפגש המסורתי ביום הזה עם הנשיא, ראש הממשלה, ראש האופוזיציה ויושב ראש הכנסת. זה מדהים. זה חסר תקדים. אפס ממלכתיות.

טוב, אבל ממלכתיות, כמו דמוקרטיה, היא ערך שמשתנה תוך כדי תנועה. אצל חיות - ובעיקר אצל מי שעל כסאו היא יושבת ושלא אופתה לגלות שהתייעצה איתו לפני שהחליטה לנקוט בצעד כה חריף, אהרן ברק - אין בכלל לגיטימציה לכנסת הזאת. היא לא מכירה בה. אולי גם הרבי מסאטמר יבוא להצטלם בלשכת יושב ראש הכנסת לרגל יום הולדתה של הכנסת? עצם העובדה שהימין נמצא עכשיו בשלטון ונבחר כדי לקדם את האג'נדה שלו, ובראשה תיקון מערכת המשפט והחזרת האמוץ בה, כמו שהיה בתקופה שלפני אהרן ברק - היא דבר לא לגיטימי בעיני מי ששלטו פה עד היום. אם אתם תבצעו את הרפורמה, הם בעצם אומרים לנו, נעשה לכם כאן כזה בלגן ברחובות שאתם תתחננו להידבר איתנו ולעצור את הכול. והנה לכם האינטרס הפוליטי הציני של אלה שחוזרים שוב ושוב על הביטוי המאיים הזה "מלחמת אחים".

6 אז עכשיו, אחרי כל ההפגנות הסוערות, הקריאות לשימוש בנשק חם ודין רודף, הדיבורים והמעשים חסרי האחריות נגד הכלכלה הישראלית, ההפחדה רבנית, באים כל מיני ארגונים עם מודעות מעוצבות וקוראים לנו להקפיד את חקיקת התיקון למערכת המשפט - ולהתפייס. קודם הם שוללים את עצם הקיום שלנו, קודם הם מסיתים נגדנו (ונגד הנציגים העניינים שלנו, יריב לוין ושמחה רוטמן) כאילו אנחנו הולכים להרוס פה הכול, לרסק פה הכול, ואז הם מבקשים לעצור רגע, להרגיע ולהידבר. מצטער, אני לא חותם על קריאה לסולחה כזאת. היא מזכירה לי סולחה עם עברייני פרוטקשן שבאים אליך עם אקדח ביד. רוצה שנגיח לך? בוא נדבר ונראה איך אפשר להסתדר. תן לנו לנהל את העסק שלך. זה ישתלם לך, תאמין לנו. יהיה לך שקט פה. לא תודה. אני מעדיף הפגנות סוערות ברחובות בכל מוצאי שבת עם דמוקרטיה אמיתית והפרדת רשויות - על פני שקט ושלוה ברחובות וניהול כל ענייני המדינה על ידי קומץ שופטים אקטיביסטיים שמשליטים על הרוב את תפיסת עולמם הקיצונית. ●

באופן לא מקצועי ומדויק מאוד. וההיגיון שעומד עכשיו מאחורי מחאת קפלן הוא בדיוק אותו היגיון שעמד מאחורי מחאת בלפור. אי אפשר לנצח את הרוב, יודעים המסיתים. אבל אפשר גם אפשר, ודי בקלות (בעזרת המון כסף ומאמץ ובעיקר בעזרת כל התקשורת שעובדת אצלם בחינם), ליצור פה כזה כאוס שהרוב יגייד לעצמו טוב, אין ברירה, ככה אי אפשר להמשיך. ההמונים צועקים ברחובות. עוד רגע תהיה כאן מלחמת אחים. העם קרוע. חייבים להנמיך את הלהבות. חייבים להתפשר ולוותר על האג'נדה שלנו כדי שהרוחות יירגעו. אין לנו ארץ אחרת.

בימי בלפור זה הצליח מעל למשוער. הרי אפילו בימין היו מי שנבהלו מהמחאה וקראו להחליף את נתניהו. זאת הדרך היחידה להרגיע את הרוחות, הם אמרו. נתניהו הוא נטל לימין. מפלג את העם. ואז קמה ממשלה בנט-לפיד נטולת המנדט, שנשענה רק על הסנטימנט הזה של רק לא ביבי. זאת היתה כל זכות הקיום שלה. אבל ברוך ה', השקר הזה התפוגג. ואז היו שוב בחירות עם ההכרעה הברורה: הרוב רוצה את נתניהו.

ועכשיו אותם אנשים ואותם ארגונים מנסים לשחזר את ההצלחה של בלפור בקפלן. שוב הפגנות בכל מוצאי שבת. שוב קמפיין בתקשורת. שוב נאומים מפחידים של סוף העולם. רק שפתאום מתמקדים פחות בתיקי נתניהו כי מבינים שהדבק הזה כבר לא עובד (אתם עוקבים בחודשים האחרונים אחרי פארסת משפט נתניהו? שמעתם השבוע על העדות של תתיניצב יואב תלם, סגן ראש אגף חקירות במשטרה והחוקר הראשי בתיק 4000? כדאי לכם להתעניין. אתם חייבים להתעניין. לא בכדי התקשורת כמעט לא מדווחת משם). אז עוברים שלב, אל שטיפת המוח הבאה. שמתם לב שפתאום אף אחד לא צועק ברחובות "הון! שלטון! עולם תחתון!"? אין שלטים על "הנאשם". אין צוללות. עכשיו ההמון המוסת צועק ברחובות "דמוקרטיה!". ותאמינו לי, שאם נגיד הרפורמה של לוין תצליח ופתאום ימונו כאן כמה שופטים שהם לא בדיוק מהמילייה שלהם, ההמון המשולהב הזה יעבור ברגע מהפגנת ענק מול הכנסת להפגנת ענק מול בית המשפט העליון ויפגין נגד שופטיו החדשים. אני ממש יכול לדמיין את הקריאות הקצובות: "הון! עלינו! עולם תחתון!".

4 בחזרה לעצומות המרגשות ומיזמי הפיוס. חייבים לעצור את ההידרדרות של השיח, הם מזהירים, רגע לפני שנגיע למלחמת אחים. אז קודם כול תנו לי להרגיע אתכם: לא תהיה כאן מלחמת אחים. איך כתבתם שם בעצומה? "ידענו מחלוקות רבות בי-75 שנות קיומנו, ידענו גם לפתור אותן". המשפט הזה דווקא נכון מאוד. אומנם האליטה במערכת המשפט, בתקשורת ובפוליטיקה נלחמת על חייה ונותנת פייט שכמוהו לא נתנה מאז קום המדינה. וזה עובד להם לא רע. המונים יוצאים לרחוב, המונים מפוחדים, המונים באמת מרגישים שזאת מלחמת קיום. אבל מלחמת אחים לא תהיה פה. למה שתהיה? בגלל ויכוח על איזה רוב בדיוק יהיה בפסקת ההתגברות? על ההרכב הרצוי של הוועדה למינוי שופטים? כמה נציגים לחברי הכנסת וכמה ללשכת עורכי הדין? על ביטול עילת הסבירות? על הגדרת תפקידים של היועמ"שים? נו באמת. זה לא

1 ביום שני קיבלתי הודעה בסלולרי: "אהלן מאיר, מה שלומך? אודה לאישורך בווטסאפ חוזר השתתפותך בעצומה הזאת. יתפרסם בעיתונות כחלק מקמפיין גדול לקדם את ההידברות רגע לפני שנגיע למלחמת אחים".

קודם כול הוחמאתי מאוד מזה שמישהו, לא משנה מי, רוצה לצרף את שמי לעצומה, לא משנה איזו. נכון, ניכר מנוסח המסרון שהמישהו הזה לא בדיוק מכיר את שמי, אבל בסדר, לא נתתי לזה להרוס את לעצמי את תחושת החשיבות. מי אמר שכשפנו לעמוס עוז לחתום על עצומות לא כתבו לו "אהלן עוז"?

להודעה צורף נוסח העצומה: "אנו, הרוב הדומם, אנשים ונשים מכל קצות הקשת החברתית, קוראים למערכת הפוליטית, קואליציה ואופוזיציה - ולציבור תומכי הרפורמה ומתנגדיה - לעצור את ההידרדרות ההולכת וגוברת. ידענו מחלוקות רבות בי-75 שנות קיומנו, ידענו גם לפתור אותן. מצד שני, ראינו לאן מביאות אותנו כפייה ואלימות, ראינו לאן מביא אותנו נתק בין חלקי העם. הדיון סביב הרפורמה המשפטית עלול לצאת מגבולות השיח הלגיטימי, ואנו חוששים שהוא ידרדר את מדינת ישראל למלחמת אחים, חס וחלילה. זמן להידברות עכשיו". סוף ציטוט.

מקסים, לא? "רוב דומם מכל קצות הקשת החברתית", "לעצור את ההידרדרות ההולכת וגוברת", "ראינו לאן מביא אותנו נתק בין חלקי העם", "מלחמת אחים, חס וחלילה", "זמן להידברות". איך אפשר לא להזדהות עם הכאב והדאגה האמיתיים העולים מכל שורה בעצומה. מי רואה אותם חותמים ואינו חותם בווטסאפ חוזר?

2 ובכן, אני. קראתי שוב את נוסח העצומה והבנתי שהקריאה המרגשת הזאת להידברות היא בעצם עוד זרוע במאבק של השמאל בדמוקרטיה (וזה עוד אפילו לפני שהבנתי איזה מוכן יום את העצומה, מי העומדים בראשו ומה האג'נדה שלהם). כמוכן שהעצומה הזאת לא חמורה כמו ההתבטאויות המועזעות ששמענו כאן השבוע על ראש ממשלה "בן מוות" או "דין רודף" או "אילחם בנשק", אבל יכול להיות שהיא יותר מסוכנת מהן לדמוקרטיה. וכשאני אומר "דמוקרטיה" אני מתכוון במובנה המקורי של המילה: שלטון הרוב. זוכרים שעד לא מזמן זאת הייתה המשמעות של המילה הזאת? אני ממש זוכר את התאריך המדויק שבו זה השתנה. ו' במרחשוון, 1 בנובמבר, יום הבחירות. למעשה, למחרת הבחירות. עם היוודע התוצאות ולמי הצביע הרוב הזה.

אז מה הבעיה בקריאות השונות לעצירת הרפורמה לטובת הידברות ופיוס? הבעיה היא שהעצומה המקסימה הזאת, וגם יוזמות פשרה ופיוס אחרות, בעצם ניזונות מהאיומים באלימות. נבנות מהם. האלימות והפיוס ממש ירדו כרוכים זה בזה לעולם. ואני אסביר. מהמוצ"ש הראשון של מחאת השמאל, כל מי שהתבונן בהמון שיצא לרחובות תהה: לאן הם חותרים? מה מטרת ההפגנות? הרי לפי כל היגיון הממשלה הזאת יציבה מאוד. יש כאן קואליציה חזקה ומגובשת. העם אמר את דברו. אין מה לעשות עד הבחירות הבאות. והן יהיו בעוד המון זמן. אז למה אתם יוצאים בגשם לרחובות? מה יצא לכם מזה? מה תכנית הפעולה? מה החזון?

התשובה הפשוטה היא שמתברר שלא חייבים חזון. אם יודעים לתדלק מחאה בשנאה, תיעוב ופחד זה מספיק. המון העם יצא ויצא לרחובות מפני שהוא צורך את ערוצי התעמולה, ושם משדרים לו לסלון מדי ערב שמדינת ישראל עומדת להתפרק ושכל חייו עומדים להשתנות כי השלטון החדש הולך להרוס את הדמוקרטיה ואת הכלכלה או חייבים לצאת לרחובות כי כולם יוצאים לרחובות. זהו. זה מספיק. יותר שנאה משכל. בואו לא נשכח שמדובר באותו המון מוסת שלפני שנתיים וחצי עלה באלפיו מכל קצות הארץ לירושלים בכל מוצאי שבת, בשיא תחלואת הקורונה, כדי להצטופף מול בית ראש הממשלה ולצעוק ביחד בקצב: "הון! שלטון! עולם תחתון!". אז הנה עכשיו שוב גרמו לו לצאת בהמוניו. לך קראנו בלילות ועוד נצעק ברחובות.

3 אבל לעומת ההמון המוסת, אצל מי שמסית אותו, אצל מהנדסי המחאה, יש המון היגיון ואסטרטגיה. נשפך שם יותר מדי כסף מקרנות זרות מכדי שהדברים יתנהלו

מה הסדר?

ישיבות ההסדר, לחיות על פי הסדר הנכון לך

לחיות את ה"תוספות" והנתיבות שלום, את האורות וה"קצות"
את חיי התורה והמעשה של ימינו ולבנות עולם רוחני שחי תורה

תרגיש בבית,
מחכים לך בישיבות ההסדר

אשור & more

לפרטים על הישיבות השונות ולתיאום שבו"ש חפש ב- Google "איגוד ישיבות ההסדר"
WWW.HESDER.ORG.IL | OFFICE@HESDER.ORG.IL | 02-6209010

רפורמת הצ'ולנט

"נשמה, אני אומר מיילים כמו נשמה", נעלבתי. "אה נכון, בטח", אישר צחי, "בכל מקרה, תעשה מה שאתה רוצה יעקבי, שחרר אותי".

לא יכולתי שלא לשמוע את הזעקה בקולו. וכן, בהחלט תכננתי לשחרר אותו. הו הו איך שאני אשחרר אותו.

חמש דקות אחרי תום השיחה עם צחי כתבתי בוטסאפ של הקהילה שבעקבות הכאב שחשים מתפללים רבים בבית הכנסת ובראשם צחי, ובעקבות תחושת השליחות שחשים גבאים רבים ובראשם יקי, הוחלט שהמתפללים הם אלו שיבחרו את השופטים השנה באמצעות צוות הגבאים.

"אם זה ככה, אני לוקח את התרומות שלי ועובר להתפלל אצל התימנים", הכריז לנדסברג ברפלקס משלו, "ואז נראה מאיפה תביאו כסף להרחיב את העזרת נשים".

"סע לשלום!" כתבה לו בחזרה אשתו של בורג, "כשאתם כל החורף עשיתם קבלת שבת בנוסח קרליבך אנחנו לא פצינו פה ולא איימנו לשבור את הכלים! אבל הסיפור האמיתי פה הוא לא חמין, הוא על שליטה במוקדי הכוח".

אני חייב לומר שהופתעתי מההתגייסות של גברת בורג לסיפור הזה. למפרע יתברר שהחמין של בורג תמיד מגיע למקום האחרון בתחרות. אבל למהפכה מוצדקת יכול להיות יותר ממניע אחד.

"אם הרפורמה הזאת תעבור, אנחנו לא נכבד את הכרעת השופטים ולא נכיר בחמין המנצח כחמין הכי טעים", כתב בנצי ביושב שהתחרה רק ביושב של החמין של גברת בורג לעיל.

"לך תאכל לקרדה בחושך", ירה חזרה אדון פרץ, שלא ממש היה סגור על מה רבים אבל ידע אינסטינקטיבית להתיישר עם הצד הנכון של המתרס.

מפה לשם רב בית הכנסת נזעק לפשר בין הניצים. "חברים יקרים", הוא כתב בקבוצה, "אני מציע לזכור שבית הכנסת הוא קודם כול מקום להתפלל בו יחד. כל האירועים החברתיים מסביב הם לא עיקר העניין וחבל לעשות מהם יותר ממה שהם".

ההודעה של הרב גררה אחריה דממה של דקות ארוכות, שלאחריהן הוא הועף מהקבוצה באקט נדיר של הסכמה קהילתית. "מה כל כך אכפת לך מתחרות חמין, אתה הרי אף פעם לא משתתף", הקניטה אשתי קצרת הרואי. אבל הדברים התנהלו בדיוק לפי התוכנית.

הוויכוחים וההקנטות נמשכו עד ליום התחרות ממש, שאליו הגיעו כל המתפללים מתוך תחושה שהם ושכמותם הם אלו שצריכים לשבת בשולחנות השופטים. מה שהוביל באופן טבעי לכך שאף אחד לא הכין חמין לתחרות. אף אחד חוץ מסחבק, כמובן.

בחיוך של מנצחים התייצבתי לתחרות עם סיר ביד מתוך אמונה שהנה, סוף סוף אוכל להתכבד בזכייה בתחרות חמין.

לצער, גברת בורג שתהיה בריאה חשבה את אותו הדבר בדיוק והגיעה עם החמין המיושב שלה גם כן לעמדת השופטים העמוסה לעייפה.

מיילא, גם מקום שני זה מכובד. ●

הכול התחיל כשבנצי הודיע קבל עם ויעקביני שבקרוב תתקיים תחרות החמין השנתית ושכולם מוזמנים ליטול בה חלק. סחבק כבר כתב בעבר טור או שניים על חמין, כך שידעתי שכמו בחמין עצמו גם באירוע יהיה בעזרת השם המון בשר. אז עשיתי אוזני כאפרכסת. בנצי הסביר שכל המתפללים מוזמנים להכין את החמין המוצלח ביותר שלהם, ושהשופטים יקבעו איזהו החמין שעלה על כולנה. מיד זינקתי כנשון נחש וכלחוך השור את עשב השדה.

"ומי ממנה את השופטים האלה???" "סליחה?"

"שמעת אותי טוב מאוד, מי ממנה את השופטים שקובעים לכאורה מה החמין הטעים ביותר?"

"השופטים של השנה שעברה ישפטו גם השנה, ואם הם רוצים הם מוזמנים לצרף אליהם עוד שופטים".

"אהההה שופטים ממנים את השופטים! מאוד דמוקרטי!" עניתי בסרקוזם. "אגב, זה היה בסרקוזם", וידאתי שהציבור הבין, ומיד תכננתי את ההפיכה המשפטית הבלתי נמנעת.

ניגשתי אל יקי הגבאי והתחלתי לחמם אותו.

"שמע יקי, אתה הרי נבחרת להיות גבאי, מן הראוי שאתה זה שתמנה את השופטים לתחרות החמין. רק ככה נוודא שדעתם של חברי הקהילה אכן מיוצגת".

"אני לא כזה אוהב חמין", הוא עדכן, "וגם צריך לומר שמבחינה טכנית נבחרתי לגבאי רק כי אף אחד לא היה מעוניין בתפקיד".

"אתה נכנס איתי פה לקטנות, אתה צריך להסתכל על התמונה הגדולה - דעתם של מתפללי ישראל השנייה חייבת להיות מיוצגת".

"כולם אצלנו אשכנזים, על מה אתה מדבר?" יקי התחיל לאבד סבלנות.

"קודם כול, אני די בטוח שצחי הוא חצי מזרחי", הבהרתי ליקי את חומרת הטעות שלו, "אבל זו לא הנקודה - הרי גם אני בעצמי אומר נקדש את שמך וגם נשאר לשיר הייחוד אחרי ערבית של כיופור. אבל אני עדיין ישראל השנייה קלאסי".

"באיזה מובן בדיוק?"

"במובן הזה שהחמין שלי אף פעם לא עבר את מבחן השופטים, איך אתה מסביר את זה?"

"אולי החמין שלך פשוט לא טעים".

"הבדיחה עליך ידידי, אני מעולם לא השתתפתי בתחרות חמין!" הכרזתי כמנצח וניגשתי לחמם את שאר המתפללים, בראשם צחי כמובן.

"צחי אתה חצי מזרחי, נכון?" פתחתי איתו בשיחה הכי בקו'ואל. "מה קרה, כבר מימונה?" הוא ענה ברפלקס שמשקף עד כמה מתפללים כמוהו וכמוני מופלים לרעה במניין הזה.

"אתה לא חושב שנכון שיקי ימנה את השופטים לתחרות החמין?"

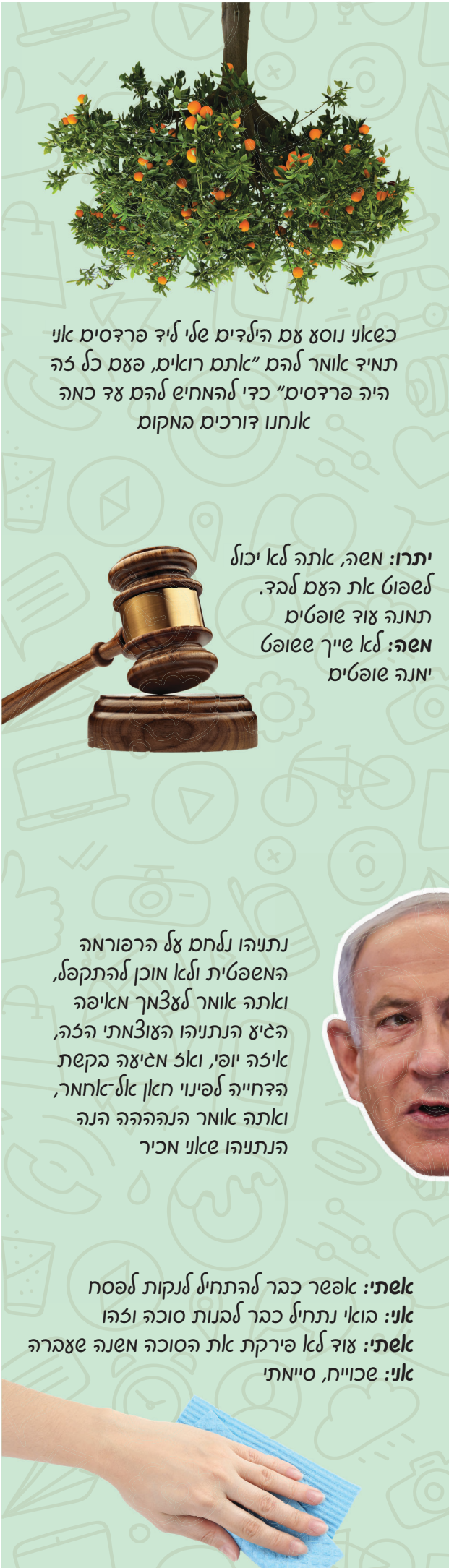
"אני לא כזה אוהב חמין", הוא עדכן.

"זו לא הנקודה!" התעצבנתי, "הנקודה היא שהאליטות שוב מחליטים בשבילנו".

"ואתה לא מהאליטות?" שאל צחי.

"כולם אצלנו אשכנזים, על מה אתה מדבר?" יקי התחיל לאבד סבלנות. "קודם כול, אני די בטוח שצחי הוא חצי מזרחי", הבהרתי ליקי את חומרת הטעות שלו, "אבל זו לא הנקודה - הרי גם אני בעצמי אומר נקדש את שמך וגם נשאר לשיר הייחוד אחרי ערבית של כיפור. אבל אני עדיין ישראל השנייה קלאסי".

"באיזה מובן בדיוק?" "במובן הזה שהחמין שלי אף פעם לא עבר את מבחן השופטים"

הרגע הזה שכולם מרגישים שווים

מתן פאר

מגיש הפינה "חדשות שוות" ברשת 13

מפעל הפיס בשיתוף החברה למתנ"סים, הפורום החברתי כלכלי ואתר שווים
מזמינים אתכם להצטרף החודש למאות אירועים בהשתתפות אנשים עם
וללא מוגבלות במרכזים הקהילתיים של החברה למתנ"סים בכל רחבי הארץ

לפרטים נוספים ורשימת האירועים המלאה, חפשו:
"פברואר יוצא מן הכלל"

מפעל הפיס

شركة
المراكز المجتمعية
الاسمان - جمهور - منتجع

החברה
למתנ"סים
אדם - קהילה - חברת

מרכז
השקטון
המקומי
בירושלים
לפיט אבא יו בקיט

מרכז הסלסון פסח ישראלי
לפיקס א גיט

שווים
יוזמים של שווים

הפל חוזר לקהילה

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

פעילות שוטפת

איך לוקחים את הילדים מהגנים בגשם? מלבישים מעילים, פותחים מטריות, ואת השאר אני כבר לא זוכר דוקטור

"אבא, יוצא אליו הילד, "אבא..."
"איפה המעיל שלך?" שואל הגבר.
"אבא, ממשיך הילד, "היום..."
"איפה המעיל שלך?"
"היום..."
"איפה המעיל שלך?"
"היום..."
"המעיל שלך! איפה הוא?!"
"היום לא באתי עם מעיל לגן..."

טוב, כי בבוקר זרחה השמש והסיכוי שדווקא בארבע אחרי הצהריים ירד גשם נראה קלוש כמו הסיכוי שתגיע הביתה בדיוק כשאתה שוטפת. לא נורא, זה רק כמה מטרים עד הגן של הבת ובכל מקרה הגשם יצא להפוגה, מה שלא מעניין את הילד שמתעקש לפתוח את המטרייה שלו. לבד. בלי עזרה. נגד כל הסיכויים. והרוח. העקשנות שלו ראויה לציון, באמת, היה מגיע לו פרס ישראל על עמידה במטרות ופיתוח מטריות אלמלא אבא שלו הייתה מתקשרת לדווח שאחותו בוכה בגן הסמוך כי, ובכן, אף אחד עדיין לא בא לקחת אותה.

המעיל והמעילה

ביציאה מהגן של הילדה תלויה שורה של מעילים. הגבר זוכר בוודאות שהמעיל של הבת שלו הוא בצבע אדום. או סגול. או ירוק. יכול להיות שהשם שלה רשום על הכיס הפנימי של המעיל, אבל לך תבדוק את זה עכשיו כשהבת שלך בוכה והגשם מתייפח והבן שלך מוציא לכל הסובבים את העיניים עם המטרייה שלו. זאת אומרת עם הקצה המחודד של השפיץ שלה. הגבר שולף מהשורה מעיל אחד ורוד, די בטוח שזה המעיל שלה אבל אולי בעצם לא, שתסלח לו בעלת המעיל על המעילה, במחילה. המעיל דווקא יושב בול על הילדה, אבל עכשיו היא גם דורשת כובע. בכיס של המעיל יש כובע צמר, אז אולי זה בעצם כן המעיל שלה. הוא חובש את הכובע על ראשה. השערות שלה מסתבכות בו. הקוקיות שלה מתפרקות. הנה היא שוב בוכה. גם הגשם. הוא פותח את המטרייה ומרים את הילדה, אבל היא רוצה להחזיק את המטרייה לבד לבד, כמו אחיה. ככה הם הולכים שלושתם עקב בצד אגודל בגשם - ילדה קטנה עם מטרייה גדולה, ילד שמוציא לכולם את העיניים, ואבא אחד רטוב ויגע שעוד רגע עומד להשתגע, או אולי כבר משוגע, הוא לא ממש יודע.

אחרי חמש דקות של הליכה בזיגוג הם מגיעים למכונית. סדר הפעולות הנכון עכשיו הוא כדלהלן: דלת נפתחת, מטרייה מתקפלת, ילד נכנס, דלת נסגרת. רק שהילד טוען שהמטרייה חייבת להישאר פתוחה גם בתוך המכונית, אחרת היא תשפירן לכל הכיוונים ואבא לא אוהב שעושים לו בוץ באוטו.

"בסדר... לא... נורא..." "לוחש האב המותש ומקפל את המטרייה יחד עם הילד, הולך עם הילדה לצד השני, מכניס אותה, מקפל את המטרייה שלה, סוגר את הדלת, חוזר לצד שמאל, פותח את הדלת, סוגר את המטרייה שהילד שוב פתח, מתיישב ליד ההגה. הילד מזכיר לו שהוא שכח לחגור אותם. הגבר יוצא מהאוטו, חוגר צד אחד, חוגר צד שני, מבקש מהילד להפסיק לדקור את אחותו עם המטרייה. הילד הממושמע מפסיק להציץ לאחותו, ומרגע זה והלאה תוקע את המטרייה הסגורה רק בגבו של אביו שנוהג עם הזרם, אם אפשר לכנות ככה את שפעת המים שנושפת ממנו אל כל רחבי תבל.

"אבא, שואל הילד בזמן שהגבר מחנה את המכונית המלוכלכת, "נכון שבשבת לא הולכים לגן?"

"נכון מאוד", אומר הגבר, ופתאום מבין שזה כיבוד ההורים האמיתי, הקשר האמין שבין הדיבר הרביעי לחמישי. אין על התורה שלנו, הוא חושב בהתפעלות בזמן שהוא והילדים פלוס עשרה קילו בוץ פותחים בסערה את דלת הבית, היישר אל מקווה המים הזכים של הסלון שאשתו בדיוק שוטפת. ●

מי צריך מטרייה, בסך הכול קצת מים. אילוסטרציה

ככה הם הולכים שלושתם עקב בצד אגודל בגשם - ילדה קטנה עם מטרייה גדולה, ילד שמוציא לכולם את העיניים, ואבא אחד רטוב ויגע שעוד רגע עומד להשתגע, או אולי כבר משוגע, הוא לא ממש יודע

האגדה מספרת שכאשר עמדו בני ישראל מול הר סיני הם האזינו לעשרת הדיברות ביראה ובדממה, עד שאחרי הדיבר החמישי מיישהו באחת השורות האחרונות לחש לזה שלידו: "תגיד, מה הקשר בין שני הדיברות האחרונים?"

"מה?" לחש ההוא שלידו, שגם ככה היה קצת עפוף כי הכול קרה ממש מוקדם בבוקר.

"לא הבנתי מה הקשר בין הדיבר הרביעי לחמישי", אמר ההוא.

"מה היה הדיבר הרביעי?"

"זכור את יום השבת לקדשו".

"והחמישי?"

"כבד את אביך ואת אמך".

"נו ברור", אמר העפוף, "אל תיכנס הביתה בדיוק כשאמא שלך שוטפת לכבוד שבת".

"למה?" שאל ההוא.

"סכנת נפשות".

"בטוח?"

"למה לדעתך הדיבר הבא הוא לא תרצח?"

מאז ועד היום, בכל פעם שילד יהודי עושה את דרכו הביתה נתקפת אמו בדחף בלתי נשלט לקחת לידיה מגב וסמרטוט, ועשר דקות אחר כך פותח הילד את הדלת וחוטף מאמו מי שבירך גדול. כמאמר חז"ל: קשה כניסתו של אדם לבית שטוף כקריעת ים סוף. נכון, אמא שלו כנראה לא תרצח אותו, אבל כשהוא יגדל הוא יעשה את אותו הדבר לאשתו ואז זה כבר סיפור אחר לגמרי. גבר תמיד יחזור הביתה באמצע השטיפה, ואז אשתו תשטוף אותו ותעמיד אותו במקומו, זאת אומרת עם רגל אחת באוויר ורגל שנייה על קצה המרצפת, ממש יהיה אסור לו לזוז עד שתיגמר הפעילות השוטפת. שנאמר: נקי יהיה לביתו.

גם האישית תמיד תחזור הביתה בדיוק עשר דקות אחרי שהגבר שלה התחיל לשטוף את הסלון, אבל הוא, בניגוד אליה, לא יעשה מזה עניין, הן מפני שהוא פוחד ממנה והן מפני שמבחינתו לא כל כך נורא אם יהיו על הרצפה כמה כתמי בוץ. או שבין כתמי הבוץ תהיה קצת רצפה מבהיקה. תלוי איך מסתכלים על זה.

הגבר לא מתעסק בעניינים שבגובה הרצפה, מבחינתו מה שחשוב הוא שהמכונית שלו תהיה נקייה וכל השאר המלצה בלבד. אצל האישית זה בדיוק הפוך - הבית הוא קודש קודשים, המכונית היא כלי קיבול לטיטואים משומשים. בעיני האישית, מכונית היא בסך הכול חפץ. מבחינת הגבר, המכונית היא המקום האחרון עלי אדמות שבו עוד נותנים לו להנהיג משהו. אז מה הפלא שהוא חוטף ג'נה כשהוא נכנס למכונית ושוב מוצא במבה עבשה על ההגה, ופל חצי אכול מתחת לידית ההילוכים ובוץ מרוח בנדיבות על הריפוד?

"תוציא את הילדים מהגן בגשם, אחר כך נראה אותך מתלונן על בוץ", אומרת לו אשתו.

פרס ישראל לפיתוח מטריות

כאילו שהגבר אף פעם לא מוציא את הילדים מהגן. בינינו, זה לא כזה קשה: מגיעים לגן, לא מוצאים חנייה, מתעצבנים על ההורים שעומדים בחנייה כפולה. עושים סיבוב, עדיין לא מוצאים חנייה, עומדים בחנייה כפולה ומחכים שמישהו ייצא. אף אחד לא יוצא, כי כולם עומדים ליד השער של הגן בגשם ומחכים שמישהו יפתח. בסוף הגבר חונה במעלה הרחוב, רץ אל הגן, נזכר ששכח לקחת מטרייה. חוזר אל המכונית, לוקח מטרייה, הולך בגשם בלי לפתוח אותה כי מה קרה, כולה מים. בכניסה לגן עומדות שתי אימהות ומנהלות שיחה ערה כדי לוודא שאף אחד לא יוכל להיכנס. הגבר מבקש מהן סליחה, אבל הן לא שומעות אותו כי מאי רבותא, בקשת סליחה היא מצב הצבירה הטבעי של הגבר. אחרי חמש דקות הוא מצליח לסמן לבנו שהוא פה ולהתנצל בפני הגננת ששוב הוא איחר, אבל היא לא מגיבה להתנצלות כי מצב צבירה זוה.

מגוון פעילויות לנשים +

גינה גדולה לילדים

כל מה שחשוב לכם היישום!

חינוך
איכותי

נוף מהפנט
בלב הטבע

בית צמוד קרקע
מרווח

יישוב תורני
קהילתי

סמוך לחריש
15 דקות מכביש 6

בית עם גינה ענקית
1,710,000 ₪
החל מ-

הריזהב

לפרטים חייגו 053.6416014
או חפשו בגוגל 'טל מנשה הרי זהב'

מהפכים את עצמנו

אתם לחוצי פורים מחודש שבט, או מאלה של היום האחרון? אילו תחפושות לילדים מועדפות עליכם? והאם אתם מספיקים לנשום בחודש אדר? הרהורים לקראת החודש הכי שמח בשנה, שמתקרב אלינו בצעדי ענק

ההזדמנות הכמעט יחידה של הילדים להלביש את הדמיון בבגדי מציאות ליום אחד (או שניים, במקרה של לוד). להיות מלכה או נסיכה ולא דווקא רופאה או יפנית או רבקה אמנו. זה משחק שאנחנו מאפשרים להם לשחק, וזה הזמן שלהם להשתולל, להרגיש איך זה להיות רע בלי באמת להיות רע, להיות גיבור שרירי למרות שהילד מרים ביומיום רק ספרים, ליהנות משמלה לבנה בוהקת ומפוארת או לשחק אותה זמרת. לא, זה לא אומר שזה מה שהילדים יעשו כשהם יגדלו, זה אפילו לא משקף את הפנימיות שלהם. יום אחד בשנה זה בסדר. זה היום שלהם. להתנסות, לגעת בקצה בלי להיכוות. למה לא.

בכל שנה שיעור המתחפשים מקרב הילדים שלי הולך ויורד, ונראה לי שהשנה נשבור מסורת של שנים ארוכות. השנה לא נצא לסיבוב בגמ"ח התחפושות 'מתחפשים בגיל' בשוהם. הגמ"ח הנהדר, שמנציח את גיל טלמור ואלון גרינברג, פעל פעם בבית של משפחה ושירת בעיקר ציבור שלא רצה לצאת בשן ועין מקניית תחפושות לארבעה חמישה ילדים. אבל הגמ"ח לא הפסיק לגדול, וכבר כמה שנים הוא פועל בלובי של המועצה המקומית ומשרת תושבים מכל הערים הסמוכות. הוא מסודר לפי נושאים ומידות (ויש גם תחפושות למבוגרים שמעזים). מתנדבים בו בני נוער ומבוגרים, ומי שמגיע מקבל שירות אישי. עשרה שקלים לתחפושת, וגם היא תרומה לסלי מזון. זהו. רק תחזירו נקי בתום השימוש.

גמ"ח תחפושות הוא מפעל חסד אדיר שחוסך כמה מאות שקלים לכל משפחה בחג שהוא גם ככה לא זול. אבל זה לא רק חיסכון בעידן של יוקר מחיה. זו גם הכרה בערך הקיימות, הפחתת הצריכה וקפיצה לרגע לחנות שדומה לחנות יד שנייה. כן, לא חייבים חדש, אפשר למחזר. לא חייבים לקנות, אפשר גם לשאול. תחפושת עם קורטוב חינוך על הדרך. אז חפשו את גמ"ח התחפושות הקרוב למקום מגוריכם, אפשר גם להקים אחד כזה, אם כבר ארזתם את כל משלוחי המנות. הוא מאפשר כל כך הרבה למי שאין לו.

חודש אדר הוא לא תחרות

יש עוד המון מה לכתוב על תחפושות ועל משלוחי מנות ועל פורים עצמו, ואולי זה עוד יגיע. אבל כרגע, עם הישמע את המרוץ לפורים, אני רוצה לחזק את כל האימהות הצעירות והמבוגרות באשר הן. פורים הוא חג מיוחד מאוד. הנס הגדול שקרה בו התגלגל על ידי אישה, ומאז ועד עתה נשים נושאות בנטל שלו בגבורה. אחרי התחפושות מגיעות הרשימות, הקניות, האפיות והאריזות של המשלוחים הביתיים, מיד אחר כך הלוגיסטיקה של סעודת פורים, ולאחריה הבישולים והסעודה וההתמודדות עם השכרות של הבעל, למי שחוגג.

אז רגע לפני שנכנס אלינו אדר, החודש הכי מבולגן בשנה, אני מבקשת מכן לקחת אותו קצת יותר בנחת, לא לרוץ על הכול. להחליט מה כן ומה לא. לא להתקנא במשלוחי המנות המעוצבים של השכנה (שיהיה לה לבריאות), להרפות גם אם התחפושות לא מושלמות ולהירגע עם הבישולים. בסוף, תזכרו כל הזמן, חוגגים פה נס. זה חודש של שמחה, לא של תחרות ריצה, ולא של תחרות בכלל, למרות שלפעמים זה נראה ככה. קחו כמה ימים כדי לנשום נשימה עמוקה עמוקה, בסוף הכול הכנה מנטלית ל... פסח. ●

גם אני מתכוננת לפורים מראש חודש שבט, אבל בכיוון קצת אחר. אני נושאת תפילה. תפילת האימהות עם הידיים השמאליות: שהילדים לא יבקשו תחפושת מקורית מדי, לא משהו שצריך לגזור או להדביק בשבילו. אני מקווה שהם יהיו הכי בנאליים שאפשר: שוטר? כלה? מלכה? אפילו מטייל או ספורטאית זה סבבה

לא נעים להלחץ, אבל היקום מפור סימנים שפורים כבר כאן. איך יודעים שבא פורים? זה קל. לא אוזני ההמון במאפיות, לא המבצעים על מארזי חטיפים שעשויים מחומרי טעם וריח והרבה צבע מאכל, ואפילו לא הבקשות לתרומות למתנות לאביונים. המבשרת היא קבוצת הווסטאפ השכונתית. לאט לאט מתחילות להופיע בה הודעות מחשירות. "למישהי יש קשת למיני מאוס?", "מחפשת השלמה לתחפושת פו הדוב לגיל שנה", וגם "מעוניינת להחליף תחפושת אסטרונאוט בתחפושת מהנדסת מזון". השאלות הראשונות מופיעות עוד לפני שהשקדייה פורחת. אני עוד לא סגורה אילו פירות אני קונה לסדר ט"ו בשבט, והזריזות לתחפושות כבר מהדקות את הצלופן במשלוחי המנות.

כן, העולם שייך למסודרות בהגזמה. אלה שמזמינות תחפושות מעלי אקספרס אי שם באסרו חג שמחת תורה. הן קונות גם תחפושת קלה וגם עבה, כי מי יודע מה יהיה מזג האוויר, ולקינוח מוסיפות תחפושת ספייר לכל ילד, אולי המידה לא תתאים. כנגד אלה ברא אלוקים את הזן השני של האימהות, את אלה שישנות על האף. אלה שישאלו בבוקר יום התחפושות בקבוצת גן חבצלת "תגידו זה היום???". ואחרי הנהוגי צער קבוצתיים ימשיכו עם "למישהו יש תחפושת חייל מידה 6 פלוס כובע וכומתה?". כמו בכל תחום בחיים, רוב האימהות נמצאות בין לבין. בסוף גם אלה שאוהבות את פורים וגם אלה שדוחקות אותו לתחתית התודעה מפשילות מתישהו שרוולים ונכנסות לעניינים.

יום בשנה להגשים חלום

האמת? גם אני מתכוננת לפורים מראש חודש שבט, אבל בכיוון קצת אחר. אני נושאת תפילה. תפילת האימהות עם הידיים השמאליות: שהילדים לא יבקשו תחפושת מקורית מדי, לא מורכבת מדי, לא משהו שצריך לגזור או להדביק בשבילו. בכל יום אחר בשנה אני מעודדת את הילדים להיות יצירתיים ולחשוב מחוץ לקופסה, אבל בשל חוסר אוריינטציה בשרטוט קו ישר, ציור ותפירה, אני מקווה שהם יהיו הכי בנאליים שאפשר: שוטר? כלה? מלכה? יודעים מה, אפילו מטייל או ספורטאית זה סבבה. העיקר שלא אצטרך להשתמש בכישורי אומנות כלשהם.

לפעמים תפילותי מתקבלות ולפעמים פחות. בדרך כלל יש שילוב של השניים: מלכת הפרחים, מלכת הסוכריות ומרים הנביאה. מה שמביא אותי לשמלת תחפושת, חרדה, מחשבה, התייעצות, רכישת צלופנים, פרחים או צמר גפן, עוד קצת חרדה, גזירה, הדבקה ותהילים שהתוספות לשמלה יישארו עליה עד אחרי פורים. במקרים הקשים באמת (ילדה שהתחפשה לשמפו) האחריות עוברת לבעלי. הוא דווקא טוב בדברים האלה. איוונים ובלמים, ניגודים משלימים, אתם מכירים את זה.

כן, אני יודעת שיש אימהות שמתבאסות מכך שהילדים בוחרים בתחפושת לא מקורית. שהם הולכים על הבנאלי, שוטר וכלה, נגיד. אל תבאסו, חסכו לכם. אבל זה לא רק זה. בחירת התחפושות היא הזדמנות מצוינת לילדים לחיות רגע בפנטזיה, להגשים את החלום שלהם. תכננו שהילד יתחפש למשה רבנו והוא בחר דווקא להתחפש לשיכור? בנינו על שלמה המלך צדיק ומתוק והוא בחר להיות שודד? סבבה. זו

הטבת אכלוס בשווי 80,000 ₪

דירות 5 חדרים ענקיות עם מרפסות מרווחות

BE—
LIVE
GINDI

קרבה למרכזי
קניות

חיי קהילה עשירים

מרפסת גדולה
ומחסן צמוד

דירות מרווחות
במיוחד

מיקום מרכזי
ונגיש בשכונה

סמוך לפארק
האגם

סמוך לתחנת
הרכבת

נווה שרון, נתיבות | בתנאים ייחודיים לזמן מוגבל!

***9997**

ההטבה תקפה עד 15.2.23 ואו עד גמר המלאי. החברה שומרת לעצמה את הזכות להפסיק את המבצע בכל עת ט.ל.ח.

הנתיב המהיר

מפלגתו של ליברמן ביקשה לרופף את הקריטריונים במתן אשרות ליוצאי ברית המועצות, וקבלת השליטה בארגון נתיב הייתה הדרך הנוחה ביותר לכך. רון שכטר, בכיר ב'נתיב' שסירב ליישר קו עם המדיניות החדשה, נמצא היום מחוץ לשורות הארגון. האם יש קשר בין שתי העובדות, ומה חושב על כך סגן השר אבי מעוז, שמקבל כעת את נתיב לידייו?

// יוני רוטנברג

במסגרת החיפושים אחר עובדים מתאימים שיוכלו לעבות את המערך, הגיע יעקב (יאשה) קדמי - אז ראש נתיב - לשכטר הצעיר. בהתחלה שכטר עוד ניסה לסרב בגלל הצורך לצאת מהארץ במסגרת השליחות, אך בהמשך הלחץ הבלתי מתפשר לא הותיר לו ברירה. רון שכטר מצא את עצמו ראש שלוחת נתיב במינסק, בלארוס. משימתו הייתה לאתר ולברור יהודים במדינה, ולסייע בעלייתם ארצה. עד מהרה הוא למד את המלאכה, שיש בה עבודת תחקיר ונבירה במסמכים מתיישנים לצד ניהול קשרים דיפלומטיים ענפים וניצולם לצורך המטרה הראשית - העלאת יהודים לארץ ישראל.

ההצלחה הייתה רבה. העובדה שדיבר את השפה, הכיר את המנטליות וידע להלוך נגד רוחם של הדיפלומטים המקומיים, הבליטה אותו לעיני הממונים עליו. במהלך שנת 2003 קיבל הזמנה מהמנהל שלו במטה נתיב בישראל לגשת למכרז במחלקה הקונסולרית בארץ, ולאחר שזכה בו חזר להתגורר במדינת ישראל שאותה התקשה כל כך לעזוב. במשך השנים התקדם בעקביות במערך הקונסולרי, תוך שהוא בודק אלפי תיקים של מבקשי אשרות ביסודיות, מונע כניסה של זייפנים ומוביל את ההתמודדות עם עתירות של דחויי אשרות בבג"ץ. ב־2008 הוקפץ לגאורגיה, שבה פרצה מלחמה עקובה מדם נגד רוסיה, כדי להציל ולהעלות ארצה כמה שיותר יהודים בני המקום.

ההתקדמות הייתה מהירה ובטוחה, ובנובמבר 2015 - עם פרישתו של קודמו בתפקיד - שכטר מונה לממלא מקום בפועל של ראש התחום הקונסולרי כולו בנתיב. למעשה, באותם ימים הוא עמד בראש המערך שאחראי על העלאת יהודי ברית המועצות לשעבר, כשתחתיו עובדים עשרות קונסולים במדינות השונות ועוד עשרות עובדים במטה נתיב בישראל. כעת חסרה לו רק הפרוצדורה הרשמית של הוצאת מכרז לתפקיד באופן קבוע כדי להיכנס רשמית למעמד הבכיר. אך בדיוק ברגע הזה הכול התהפך.

"מה הבעיה בתעודת לידה לא מקורית?"

בשנת 2018 פרסם העיתונאי רביב דרוקר בתוכניתו 'המקור' תחקיר ארוך ומרשים באיכותו. דרוקר פרש על פני סרט באורך שעה את מה שהוא תיאר כהשתלטות של מפלגת ישראל ביתנו, בראשות אביגדור ליברמן, על ארגון נתיב, ופתיחת שער ישראל לכל החפץ בכך ממדינות ברית המועצות לשעבר. על פי התחקיר, המהלך האסטרטגי של ליברמן כלל כמה זרועות. ראשית, הוא דאג להעביר חוק שלפיו כל זכאי חוק השבות שרגלו נחתה על האספלט בנמל התעופה בן גוריון יכול לקבל דרכון ישראלי וסל זכויות, מבלי שיידרש להוכיח שהוא משתקע בארץ. חברי הכנסת שהצביעו בעד החוק באחד מהערבים המנומנמים במליאה לא העלו על דעתם מה מטרת המהלך, אך בתוך שנים ספורות העניין התבהר. שרשרת ארוכה של אזרחים רוסים בעלי זיקה מפוקפקת ליהדות הגיעו לטיול חביב בחופי תל אביב, וחזרו לביתם ברוסיה עם דרכון ישראלי. בין המקבלים בעלי עסקים ומפורסמים שקשריהם לשלטון המושחת עלולים לסבך אותם במדינות מערביות, ובשל כך הדרכון הישראלי מהווה בעבורם קרש הצלה. עד כדי כך התרחבה הפרצה, שבישראל פועלים כמה משרדי עורכי דין שמשווקים שירותי הנפקת דרכון ישראלי לאזרחים רוסים.

במרכז התחקיר עומדת ההשתלטות המוחלטת של ליברמן על ארגון נתיב. זה התחיל במינוי יושבת הראש של הארגון. בין השנים 2015-2017 משרת יושב הראש לא אוישה בשל מחלוקות פוליטיות בתוך הממשלה. ב־2017 מוקמת ועדת איתור, ו־16 מועמדים בעלי רזומה מרשים מגישים מועמדות. בין המועמדים ניתן למצוא שגרירים לשעבר בברית המועצות, אנשי נתיב ותיקים ואפילו את סגן ראש השב"כ לשעבר יצחק אילן, יליד ברית

אחד בינואר 2020, שש ועשרים בבוקר, שלוש דפיקות מפרות את השקט בשכונה הבורגנית והמנומנמת בפאתי מודיעין. רון שכטר פוקח עיניים - האם שמעתי דפיקות על הדלת? - ומציץ בשעון המונח על השידה. עוד מוקדם מדי, מספיקה המחשבה לעבור במוחו, ומיד אחריה עוד שלוש דפיקות חזקות יותר, כאלה שלא מותירות מקום לספק. "מה זה?" מתעוררת אשתו, ומעיניה המבוהלות הוא מבין שמושהו חריג מתרחש.

שכטר לובש את חלוק הבית שלו וניגש בחשש אל הדלת. הוא מציץ בעינית ומגלה את התמונה שהיא סיטו המר של כל אזרח - שלושה שוטרים חסונים, בגדים אזרחיים לגופם וכובע משטרה לראשם, עומדים שם בפרצוף חמור סבר. נכון ומבולבל הוא פותח, מברך אותם ב"בוקר טוב" רפה. ידו של האמצעי מושטת קדימה, מנופפת בנייר משרדי ועליו חותמת בית משפט. "יש לנו צו חיפוש בבית שלך, אדוני. נבקש ממך לא להפריע ולפתוח מה שנבקש", הוא מודיע.

שכטר המום. לא הלם של פושע מתוחכם שנתפס, אלא הפתעה גמורה של אזרח נורמטיבי שלא מצליח להעלות על דעתו עבירה שעבר. "אני ממונה קונסולרי במשרד ראש הממשלה", הוא מנסה ליידע אותם, שמא ישו בו מטעותם, אך הם מהנהנים לו בחזרה: "אנחנו יודעים". שעה ארוכה הם מחפשים בביתו, לעיני אשתו ושני ילדי המבועתים, בלי מטרה ברורה. לאחר שאספו כמה ניירות שהיו על השולחן, מחשב נייד וטלפון סלולרי, הם הניחו יד קרה על כתפו: "תצטרף אלינו בבקשה, אתה מעוכב לחקירה בלהב 433".

מטאור בשירות הציבורי

רון שכטר היה בחור צעיר, בן 21 בלבד, כשעלה לארץ לבדו. הייתה זו העלייה הגדולה של שנת 1990, שבה הגיע יחד עם עוד מאות אלפי יהודים שיצאו מחורבות ברית המועצות המתפרקת. בניגוד לרבים מאותה עלייה, שקשיי השפה וההסתגלות מנעו את שילובם המהיר בחברה הישראלית, שכטר הצעיר ומלא האמביציה למד עברית על בוריה באולפן בקיבוץ מעיין צבי, ומשם דרכו הייתה סלולה להשכלה גבוהה במוסד אקדמי ישראלי. הוא למד לתואר ראשון ביחסים בין־לאומיים עם התמחות במזרח אירופה באוניברסיטה העברית, והשלים שירות צבאי במסלול שלב ב' לאחר מכן. בלי פרוטקציה, בלי משפחה ובלי קשרים הוא הצליח לפלס במהירות דרך אל השירות הציבורי.

העלייה הגדולה מרוסיה הצמיחה באותן שנים גם מפלגות מגזריות שייצגו אותה בכנסת. הגדולה שבהן הייתה ישראל בעלייה, בהנהגת אסיר ציון נתן שרנסקי. שבעה מנדטים גרפה המפלגה בבחירות 1996, וחברי הכנסת הטריים התחילו לחפש אחר צוותים מקצועיים. שכטר, עולה חדש בעצמו עם עברית טובה ותואר אקדמי רלוונטי, היה מועמד מתבקש ונדיר. עד מהרה הוא נחטף על ידי חבר הכנסת לשעבר רומן ברונופמן, ושימש כעוזר פרלמנטרי שלו במשך שנתיים. שם, בשיבות המפלגה, הכיר באופן שטחי דמות מעניינת שתחזור ותופיע במערכה האחרונה - אבי מעוז, אז מנכ"ל המפלגה וכיום השר הממונה על ארגון נתיב.

נתיב - ישראלי ממוצע שישמע את השם יגרד בפדחתו, ולאחר זמן מה ידלה מהזיכרון פרטים מבולבלים על אולפן לגיור בצה"ל. ולא בכדי - ארגון נתיב המדובר, יחידת סמך במשרד ראש הממשלה, הוא ארגון סמי־חשאי שהשתייך לקהיליית המודיעין עד לתחילת שנות האלפיים, ועד היום עוסק באחת הסוגיות הרגישות ביותר למדינת ישראל מבחינה ביטחונית ודמוגרפית. באותן שנים היה הארגון בשיא פעילותו בגלל המספר העצום של העולים מברית המועצות, הצורך לברר את זכאותם לחוק השבות והסכנה שיש ביניהם גם סוכנים זרים.

שכטר נחשב למומחה בעל ותק של עשרות שנים בבירור יהדותם של מבקשי העלייה. עולים מרוסיה (למצולמים אין קשר לכתבה)

**שכטר מנסה להסביר
לנטע בריסקין, ראשת
נתיב החדשה (בתמונה
למטה), כי תעודת לידה
לא מקורית במקום
תעודה שאבדה כביכול
היא נורה אדומה.
פעמים רבות היא רמז
לרמאות של כאלה
שאינם זכאי חוק
השבבות, שמשתמשים
בתעודה חלופית שהיא
קלה יותר לזיוף.
בריסקין לא משתכנעת.
"זה לא מה שאנחנו
צריכים", היא עונה על
פי הנטען, ומוסיפה:
"צריך לצמצם את
כמות הביקורים של
אנשים בשגרירות"**

המועצות בעצמו, דובר רוסית שוטפת ושליח
בנציגויות הישראליות ברוסיה ובגאורגיה. כל
אלה לא היו ראויים מספיק, כנראה. מי שנבחרה
לבסוף היא אישה שנתבקשה להגיש מועמדות,
והרומה שלה רחוק מהמינימום הנדרש.

נטע בריסקין עלתה מאוקראינה בגיל שש,
וקורות החיים שלה כוללים את היותה מורה
לביולוגיה בחוות הנוער הציוני, מדריכה בחדר
כושר במכון וינגייט, עוזרת של עוזי לנדאו כשר
התיירות ונספחת תיירות במוסקבה. לא ברור
מה בשורת "ניסיון קודם" מכשיר אותה לתפקיד
הבכיר, כך שאין מנוס מלחפש את הסיבה
האמיתית בקטגוריה "שם". בעלה, בני בריסקין,
היה אז מנכ"ל מפלגת ישראל ביתנו, ואדם
שבאופן נדיר שמר על קשרים טובים עם נתניהו
וליברמן במקביל, גם אחרי החתול השחור שעבר
ביניהם. אשתו הייתה פשרה שטובה לכל הצדדים.
משם התחיל מהלך של מינויים וטיהורים בשירות
המפלגה בתוך הארגון.

הצורך של ליברמן לשלוט בנתיב ברור. מפלגה
סקטוריאלית של עולים היא בעלת תאריך תפוגה
מובנה. כפי שנעלמה קודמתה, ישראל בעלייה, גם
למפלגתו של ליברמן היה צפוי עתיד דומה. טבעם
של עולים חדשים הוא להתערות בתוך כמה שנים
בחברה, וככל שהם חשים ישראלים יותר כך הם
נוטים להצביע למפלגות אחרות כפי ההתפלגות
הרגילה באוכלוסייה. כדי לשמר בייס של עולים
הבין ליברמן שעליו ליצור עוד מהם, וכדי שהם
יוכלו להיכנס במספרים הנדרשים יש צורך לפתוח
את השערים לרווחה. המפתח לשערים נמצא
בידיים של נתיב.

בריסקין מזמינה סבב פגישות היכרות עם כל
בכירי הארגון, וגם תורו של רון שכטר הגיע. שכטר
לא אנונימי בנתיב - מאחוריו כמעט עשרים שנות
ניסיון, הוא חנך דור של קונסולים ואחוזי ההצלחה
שלו בבג"ץ בעתירות של זיפנים הולכים לפניו.
כולם יודעים שאצלו אין עיגולי פינות, וזו כנראה
נורה אדומה בשביל בריסקין. "ספר לי על התחום
הקונסולרי", היא אומרת לו בפגישה. שכטר סוקר
בפניה את העבודה, האתגרים וכוח האדם. היא
מודה לו ונפרדת לשלום. הפגישה הבאה כבר
הייתה פחות מנומסת. "אני לא מצליחה להבין",
שכטר טוען ששמע מפייה, "בא אדם לקונסול עם
תעודת לידה לא מקורית וכתוב שאחד מהוריו
יהודים, למה הקונסולים מבקשים ממנו עוד
מסמכים?"

שכטר המום, הוא מנסה להסביר עניין די
אלמנטרי בעבודת הקונסולים. תעודת לידה לא
מקורית במקום תעודת שאבדה כביכול היא נורה
אדומה. פעמים רבות היא רמז לרמאות של כאלה
שאינם זכאי חוק השבבות, שמשתמשים בתעודה
חלופית שהיא קלה יותר לזיוף. בריסקין מקשיבה
אך לא משתכנעת. "זה לא מה שאנחנו צריכים",
היא עונה על פי הנטען, ומוסיפה: "צריך לצמצם
את כמות הביקורים של אנשים בשגרירות".

שכטר לא נעתר לדרישה. הוא המשיך בעבודת
הבירור, שומר על שערי הארץ מפני רמאים
ומסיגי גבול. אבל לפתע החלו להיערם על דרכו
המקצועית מכשולים.

כאמור, המינוי של שכטר לתפקיד ראש התחום
הקונסולרי המתין לאיוש משרת היו"ר שיקדם
את המכרז. בריסקין אכן הרימה את הכפפה,
והודיעה לשכטר על בשורה אפילו טובה יותר
ממה שציפה: היא הצליחה לקבל מנציבת שירות
המדינה דרגה של ראש אגף, שנחשבת לבכירה
ומתגמלת יותר בשירות המדינה, והוא מוזמן
לגשת למכרז. שכטר שמח לשמע הבשורה,

והגיש את מועמדותו הבטוחה לכאורה. אך עד
מהרה מתבררת לו התמונה האמיתית. קונסולים
צעירים ממנו מספרים לו בחשאי שביקשו מהם
להגיש מועמדות לתפקיד. בתחילת שנת 2018
הוא גם מגלה שאחד מהם, שלמעשה למד את
רזי המקצוע משכטר עצמו, גם עשה זאת וזכה
במכרז. גנאי פוליטי שמו, עובד השגרירות
הישראלית בקייב, הוקפץ עם פחות ותק, פחות
השכלה רלוונטית, פחות ניסיון ופחות קבלות
לתפקיד ראש האגף הקונסולרי במקום שכטר.
את ההשלכות המקצועיות והכלכליות עליו
הוא מבין מיד: מאחר שתפקיד ראש תחום בוטל
לטובת הדרגה הבכירה יותר של ראש אגף, שכטר
נותר עובד ללא תקן רלוונטי. זה הוריד אותו
אוטומטית בכמה דרגות, למעמד של ממונה
באגף. מבחינה כלכלית שכר ותנאיו הורעו, אך
גם מבחינה מקצועית הוא הושפל בצורה חריפה.

פרט לדחיקתו למטה בסולם הדרגות, גם התפקיד
החדש שקיבל היה עלבון לכישורים המוכחים
שלו. היה זה עיסוק בהעברה של ניירת בעיקר, בלי
שום ביטוי לניסיון ולמקצועיות שצבר.

אבל שכטר לא התייאש. הוא הבין שמן הסתם
יש מי שהניחו שבשלב הזה הוא יפרוש מעצמו
ויניח למפעל האשרות להתנהל בקצב הרצוי,
ודווקא בשל כך החליט להילחם על דמותה של
נתיב שיקרה כל כך לליבו. הוא ניצל את הקביעות
שמקנה לו מעמדו כעובד מדינה, והחליט להישאר
בארגון בכל מחיר.

התיק נסגר מהר מהצפוי

עם תיק קטן ובו כמה חפצים אישיים יורד רון
שכטר במעלית עם שלושה שוטרים. הם מלווים
אותו לרכב סמוי. "לאן נוסעים?" הוא שואל.
"להב 433", עונה אחד השוטרים ביבושת. זה שם
ששמע רק בחדשות, לא משהו שהעלה בדמיונו
שקשור אליו או לעבודתו. בתוך זמן לא רב, הרכב
חונה ברחבה שלפני הבניין המפורסם.

טביעות אצבע, צילום פנים, שאלונים,
מסמכים - שכטר עובר את כל הפרוצדורה
כאחרון הפושעים. בחדר החקירות הוא מתנפל
בשאלות על החוקרת, צמא להבין מה מתרחש
כאן בכלל. "אדוני, אתה חשוד בקבלת שוחד,
מרמה והפרת אמונים", היא מטיחה בו. שכטר
המום, אין לו קצה חוט במה מדובר. הוא מבקש
לשאל מי התלונן עליו ומה האירוע שבו מדובר,
אך החוקרת מהסה אותו. כעת היא שואלת את
השאלות.

12 שעות מאוחר יותר הוא שב לביתו ריק
ושבור, אדם אחר מזה שיצא משם בבוקר. הוא
מנסה לישון, להשכיח מעצמו את האסון החצי-
דמיוני שהתרגש עליו. אך הדפיקות שהעירו
אותו גם בבוקר למחרת סירבו להניח לו לשוב
לשגרת חייו. "שלום אדוני, יש לך מכתב בדואר
שליחים. תחתום לי כאן בבקשה". הוא נוטל את
המכתב בידיו, ומוזהא את הלוגו של נתיב. בתוך
המעטפה ממתנה לו המכה הבאה. על פי החוק,
עובד מדינה שנחשד בעבירה פלילית עלול להיות
מושעה מעבודתו. אי לכך, הוא מוזמן לשימוע
אצל יושבת ראש הארגון, שתחליט על המשך

דרכו עד שיתבררו הדברים כדין.
בניגוד לכל ההערכות, גם אלו של עורך הדין
ששכר לעצמו שכטר, הודעת המושטרה על סגירת
התיק הגיעה מוקדם מהצפוי. ארבעה חודשים
לאחר המעצר, ואחרי שעבר עוד כמה השלמות
חקירה, הודיעה המושטרה לשכטר כי החשדות
נגדו מבוטלים והתיק נסגר בעילה של חוסר
אשמה פלילית. לא היה כלום כי אין כלום. הוא
שב לעבודתו, המשעממת למדי, כשהוא נקי מכל
רלב.

אבל גם כאן לא תמו התלאות. אחרי שהאפיק
המקצועי וגם האפיק הפלילי נחלו כישלון בניסיון
להרחיק את שכטר מנתיב, הגיע תור האפיק
המשמעותי. אחת לכמה זמן מתחילות לנחות
בתיבת המייל הארגונית של שכטר הודעות
מראש הארגון וראש האגף לסירוגין. תלונות
שונות ומשונות מופנות אליו, לעיתים תלונות
שנראות לו מופרכות לחלוטין ולעיתים כאלה
שמתבססות על אירועים אמיתיים. בכמה
מהמקרים הוא מוזמן לבירור באגף המשמעת
של נציבות שירות המדינה, ועונה בכנות על כל
השאלות שנשאל. הם לא באמת מופנים אליו,
המכתבים, אלא נאספים לקראת מהלך גדול יותר
שיתפוצץ בפניו בהמשך.

בתחילת החורף הקודם פרצה המלחמה
באוקראינה, ובחסותה מצאו את עצמם עשרות
אלפי יהודים בסכנת חיים. מדינת ישראל, כמוכן,
הייתה שם כדי לאתר ולמלט אותם ארצה,
כשנתיב שמה את עצמה בחוד החנית. גם במקרה
הזה ישנם טרמפיסטים שמנצלים את המצב כדי
לשפר את חייהם ולהסתגל לישראל למרות שאינם
זכאים לכך על פי חוק. שכטר, שבימים כתיקונם
הורחק מהצמתים האלה, מבקש מבריסקין לנהוג
במצב חירום כבמצב חירום, ולהפתעתו נענה
בחיוב. הוא עולה על מטוס למולדובה, ומנהל
מהגבול בינה ובין אוקראינה את מערך הקליטה
ומתן האשרות ליהודים.

במשך חצי שנה שכטר חי על הקו שבין ישראל
למולדובה ופולין. הוא מבלה שבועות ארוכים
ובודדים בערים האירופאיות, פוגש מועמדים
לעלייה ודיפלומטים מקומיים, וחוזר לתקופת
הזוהר שלו כמקצוען מספר אחת בתחום.

מפלגת נעם, קיבל לידיו את האחריות על הארגון בתוך משרד ראש הממשלה. כאמור, למעוז יש היכרות טובה וארוכת שנים עם הנושא ועם העוסקים במלאכה, ולא בכדי דרש את השליטה על הארגון החשוב. בראיונות שונים, ביניהם לעיתון זה, הצהיר כי הוא הגיע לתפקיד כדי לבצע שינויים ולהדק את הפיקוח על כניסת זרים לישראל.

גם למקרה של שכטר, שאותו הכיר בשנות התשעים המאוחרות, התייחס מעוז. עוד לפני הבחירות, בסוף אוקטובר האחרון, שלח מכתב למבקר המדינה בדרישה להעניק לשכטר מעמד של חושף שחיתויות, וחלף העמדתו לדין - לחקור דווקא את בריסקין ואת מעורבותה של מפלגת ישראל ביתנו בארגון. בהמשך, באמצע נובמבר, חזר מעוז על הדרישה, הפעם כשהוא קרוב מאוד לתפקיד הממונה על נתבי. בחודשים שחלפו מאז, הגלגלים במשרד המבקר לא מיהרו לנוע. נכון לבדיקה שנערכה השבוע, במשרד המבקר לא ידעו לדווח על התקדמות קונקרטית בעניין. שאלנו את מעוז על הצעדים שהוא מתכוון לנקוט בעצמו נגד בריסקין ומדיניות הארגון בכלל, אך הוא העדיף שלא לפרט את תוכניותיו.

מלשכת הקשר נתיב נמסרה תגובה הדוחה את הטענות המובאות בכתבה נגד נטע בריסקין ושותפיה בארגון. לגבי הטענה כי בריסקין הבהירה לשכטר שיש להקל את הבדיקות על מבקשי האשרה במדינות השונות נמסר: "כל בדיקות הזכאות מבוצעות בהתאם לנוהל הקונסולרי אשר אושר על ידי הרשות המוסמכת, רשות האוכלוסין וההגירה, ובכפוף להנחיות הרשות בלבד".

לגבי הטענות על מינויו של פולישצ'וק במקום המינוי המתבקש של שכטר לתפקיד ראש האגף נמסר: "מר פולישצ'וק נבחר במכרז בהתאם לכל דין, ואת השאלות בעניין זה ניתן להפנות לנציבות שירות המדינה". לגבי הטענה כי בריסקין ופולישצ'וק נטפלו לשכטר בתלונות משמעותיות דקדניות כדי לגרום להשעייתו נמסר: "השעיית העובד המוזכר בכתבה נעשתה בסמכות הנציב העומד בראש נציבות שירות המדינה, וזאת לאחר בדיקות מקיפות של אגף החקירות והמשמעת. יצוין כי העובד הגיש לבית המשפט השגה בדבר השעייתו, אך השופט דחה את השגתו".

תגובת נציבות שירות המדינה: "כנגד רון שכטר הוגשה תובענה משמעתית חמורה, בהמשך לחקירת משמעת שהתקיימה בעניינו. לאור חומרת התובענה, ולאחר שהתקיים למר שכטר שימוע, החליט נציב שירות המדינה להשעות אותו עד לתום ההליכים. מר שכטר הגיש לבית הדין לעבודה בקשה לצו מניעה כנגד החלטת הנציב. בקשתו זו נדחתה על ידי בית הדין לעבודה, אשר אישר את השעייתו. "באשר לטענות ביחס למינויה של ראשת נתיב ושינוי הקריטריונים לקבלת מעמד בישראל - מדובר בהחלטות של נבחרי ציבור אשר אינם כפופים לנציבות שירות המדינה, ולכן אין לנציבות סמכות לבחון טענות כנגדם, גם אם היה מוצג בנושא בסיס עובדתי כלשהו. יצוין כי לאחרונה הוגשה פנייה בנושא אל היועצת המשפטית לממשלה על ידי ארגון חותם, ולפיכך סוגיה זו תיבחן מן הסתם על ידי הגורמים הרלוונטיים במשרד המשפטים". ●

התובענה נכונים - הם משדרים גלים של אכיפה ברונית, סעיפים קטנוניים שלא היו נטענים נגד כל עובד. שכטר ניסה לשכנע שהוא לא הנבל בסיפור, שהכול פוליטי ומנווט לפי מטרותיו של ליברמן, אך בנציבות לא שעו לטענותיו. גם התחקיר ששיר דרוקר ב'המקור', ובו טענות שבוודאי לא הומצאו על ידי שכטר בשל מצוקה, לא שכנע את בית הדין המשמעתי שבריסקין היא הבעיה. ההחלטה נפלה, ושכטר הושעה מתפקידו עד תום ההליך.

התקווה - אבי מעוז

בשלושת החודשים האחרונים יושב שכטר בבית ונלחם במסגרת ההליך המשמעתי על טוהר שמו. הייצוג המשפטי היקר והסיום העגום של עשרות שנות שירות מסור למען המדינה לא מיטיבים עמו. ובכל זאת, בשלושת החודשים האלה חל בשורות הארגון שינוי הרה גורל, שעשוי לבשר טובות לשכטר ולמדינת ישראל כולה. סגן השר אבי מעוז, יושב ראש

טביעות אצבע, צילום פנים, שאלונים, מסמכים - שכטר עובר את כל הפרוצדורה כאחרון המושעים. "אדוני, אתה חשוד בקבלת שוחד, מרמה והפרת אמונים", מטיחה בו החוקרת. שכטר המום, אין לו קצה חוט במה מדובר. הוא מבקש לשאול מי התלונן עליו ומה האירוע שבו מדובר, אך החוקרת מהסה אותו. כעת היא שואלת את השאלות

חבר הכנסת אבי מעוז ביקש להעניק לו מעמד של חושף שחיתויות. רון שכטר

ופגש דמויות שונות שקשורות אליה. על פי כתב התובענה יש בהשתתפות בקהילה זו חשש לניגוד עניינים לנוכח עבודתו בשירות מדינת ישראל, ובכספים שקיבל יש משום משכורת נוספת האסורה לעובד מדינה.

העבירה השנייה שמתוארת היא העברת מסמכים למשפחות בתהליך קליטה, שנעשתה שלא דרך הפרוצדורה המקובלת. במקום שיבקשו בעצמם ממי שצריך לבקש, שכטר נתן להם ידנית וביוזמתו את המסמכים למלא. העבירה השלישית היא נסיעות פרטיות שביצע לחו"ל במסגרת ימי חופשה, שעליהן אומנם דיווח לשב"כ אך לא דיווח לממונה עליו. כלומר, דיווח על הנסיעה אך לא על היעד.

ריח עז של דקדקנות מיוחדת נודף מכתב התובענה הזה. חוק שירות המדינה הוא חוק, אין ספק, אך גם אם הסעיפים המנויים בכתב

צילום: יותם זנדל, פלאש 90

מפלגתו השתלטה על נתיב כדי לגרוף רווחים אלקטורליים בקרב ציבור העולים. אביגדור ליברמן

צילום: תומר נאור, פלאש 90

הניסיון שלו מימי המלחמה בגאורגיה עמד לו גם במלחמה הזאת, והוא מהלך על התפר העדין שבין סיוע לפליטים היהודים ובין הצבת מחסום בפני הרמאים. בסוף אוגוסט הוא חוזר, פותח את תיבת המייל המקצועית שלו שכמעט לא הייתה בשימוש, ופניו מחווירות למראה ההודעה שממתינה לו שם.

"הוגשה נגדך תובענה לבית הדין למשמעת בירושלים", נכתב בה, מתחת לכותרת "נציבות שירות המדינה, אגף המשמעת". "נציב שירות המדינה שוקל את השעייתך מתפקידך עד לתום ההליך המשמעתי נגדך". כאב חד מפלח את ליבו של שכטר. הוא מבין לאן הדברים הולכים. הוא גם מכיר את התלונות שהוגשו נגדו, ובכל זאת שב וקורא את כתב התובענה שצורף למכתב.

שלוש עבירות משמעת נטענות בתובענה. הראשונה היא השתתפותו של שכטר במיזם שנקרא 'אסגרידה', מין משחק פנטזיה חובק עולם שמשתתפים בו חברים ממדינות שונות. הם בונים יחד, כשעשוע, אומה חדשה שתקים ציוויליזציה בחלל החיצון. שכטר נסע למפגשים של הקהילה, קיבל לידיו כספים להוצאות שהוציא על הפעילות

צילום: נעמה שטרן

התחלה // נולד בקדומים, שם גר עד גיל שלוש. "אין לי הרבה זיכרונות מאז, אבל זה הקנה לי את התואר מתנחל מלידה, ואני גאה בו".

אבא // יעקב (69). "כותב נאומים, בין השאר בצוותים של קלינטון, נתניהו, קצב ועוד. היום מתפנן לו על נסיעות לחו"ל במסגרת בלוג התיירות 'ותליכנו לשלום'".

אמא // שפרה (58), דוקטור לסיעוד. "מכשירה את הדורות הבאים של האחים והאחיות בבית הספר לסיעוד בבית החולים וולפסון".

פינת חמד // בסוף שנות השמונים ההורים קנו נחלה במושב חמד, וכשהגיע לגיל שלוש המשפחה עברה לשם. "לגדול במקום קטן, עם שבעה ילדים בשבט בסך הכול, זו הייתה חוויה ייחודית. המון מרחבים, דלתות לא נעולות, כבישים סגורים בשבת. חוויה שמפתחת את הסקרנות ואת תחושת המרחב".

שלושה תארים // ביסודי למד בבית הספר שילה בקריית אונו, ולאחר מכן בשיבת נחלים, מכיתה ז' עד כיתה י'. "תקופה מאתגרת. לא הייתי תלמיד טוב, מצאתי דברים יותר מעניינים לעשות. התעסקתי עם מד"א, בני עקיבא וכדומה. הלימודים לא תפסו אצלי מקום של כבוד. יש לי שלושה תארים, אבל אין לי תעודת בגרות".

מוזיקה תיאורטית // בכיתה י"א עבר ללמוד בישיבה התיכונית המוזיקלית 'כינור דוד' ונמנה על המחזור המייסד. "הכירתי את דוד' היה יותר בתחום של הלחנה, עיבוד והתיאוריה המוזיקלית. הנגינה שלי אף פעם לא הייתה בסטנדרט של החברים בשכבה".

עורך צבאי // לאחר סיום הלימודים עלה על מדים. "התחלתי את קורס הכתבים של גלי צה"ל, אחרי מיונים אינטנסיביים לאורך כיתות י"א-י"ב. בסוף הקורס נזרקתי משם. 36 יחיד סגולה מתוך 1,600 מועמדים מתקבלים לקורס. רק 33 מסיימים אותו. התחלתי לערוך את ביטאון החי"ר והצנחנים, תחת מפקד קצח"ר. עיתון מקצועי שהיה מיועד למפקדים, כולל טקטיקה מבצעית, מבני כוחות וכדומה. היה מעניין לערוך אותו ואני מקווה שהיה עוד יותר מעניין לקרוא אותו".

החצי השני // עוד בתקופת התיכון, במהלך מסיבת יום הולדת של חברים, הכיר את יעל, אשתו לעתיד. השניים התחתנו כשהיה בצבא.

מהייטק לעיתונות // המחשבה הראשונית לאחר השחרור מצה"ל הייתה שהעיתון נמצא בהייטק. "תוך כדי, חבר גילה לי על קיומו של מרכז שלם. שם פגשתי את רן ברץ שהעביר קורס בשם 'מערכת המשפט נגד הדמוקרטיה', חודשים ספורים לפני הגירוש מגוש קטיף וצפון השומרון. באותם ימים מיעטו לדבר על אקטיביזם שיפוטי, הבעיה הבוערת והמוכרת שנמצאת על סדר היום. התוצאה של הקורס הייתה הסטה של מסלול חי מקריירה של הייטק למה שאני עושה היום. זמן קצר לאחר מכן התחלתי לעבוד באתר 'אומדיה' ולייצר תוכן מגויני בנושאי ביטחון, כלכלה ותרבות. אלה היו שנתיים מעניינות של יצירה".

הופך צד // בשנת 2017 עבר לעבוד כעורך הפרלמנטרי של חבר הכנסת מיכאל איתן מהליכוד. "הלכתי לראיין אותו לכתבה בנושא 15 שנה לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו. בסוף הראיון הוא הציע לי להצטרף לצוות שלו בתור עורך פרלמנטרי. זאת הייתה תחילת דרכי בכנסת. כשסיימתי לכתוב את

עו"ד זיו מאור

38 נשוי ליעל ואב לארבעה תושב ירושלים מנהל החדשות ברדיו 'גלי ישראל' ויו"ר 'האגודה לזכות הציבור לדעת'

התשתית לתיקון העיוות הזה".

עוקף קולנוע // בסוף 2016 חזר לאגודה לזכות הציבור לדעת, תחילה כמנכ"ל ובהמשך כיו"ר, ובמסגרתה שנה וחצי לאחר מכן העביר תיקון לחוק הקולנוע שמחייב את שרי התרבות ליצור מסלול עוקף קרנות שמתבסס על הצלחה מסחרית. "למרבה הצער מאז שהחוק עבר, שני השרים שכיהנו מאז, מירי רגב וחילי טרופר, בחרו שלא לקיים אותו. אני מקווה שהשר החדש מיקי זוהר יקיים את חובתו ויתקן את התקנות שיאפשרו למסלול עוקף קרנות לצאת לדרך".

אות קין // ב־2017 נענה להצעה להיות העורך הראשי של אתר מידה, "אתר חשוב שמשפיע על סדר היום. החשיפה הכי משמעותית, שעליה עבדתי יחד עם יוסי בן ברוך מארגון לביא, היא תופעת קרן וקסנר. יוסי, שהיה אחראי על התחקיר, ייצר דו"חות מפלדה שאי אפשר לערער עליהם. חשפנו את היקף ההונאה והמעשים החמורים שמעוללת קרן וקסנר לשירות הציבורי בישראל. היא אחראית לתופעת החתרנות הפקידותית, ויוצרת בקרב עובדי המדינה את התודעה הכוחת שהתפקיד שלהם הוא לכפות את רצונם ותפיסת עולמם הפרוגרסיבית על הציבור. חשפנו את הדבר הזה והגענו למצב שבו ב־2019 ראש הממשלה

על המשמר // התחנה הבאה הייתה האגודה לזכות הציבור לדעת. "נכנסתי כממלא מקום המנכ"לית, נילי בן גיגי, שיצאה לחופשת לידה". בסוף 2012 זכה במכרז לתפקיד דובר הרבנות הראשית לישראל, תפקיד שאותו מילא במשך שנתיים. "הכנסת שכיהנה באותם ימים הייתה של ברית האחים בנט ולפיד. כבר אז יזם בנט כשר הדתות רפורמה בכשרות שלא הראתה יותר מדי רצינות ורצון לתקן. עסקתי במיתוג הכשרות, הפצנו עדכוני הונאה בכשרות, דבררתי את השינויים בתחום הבחינות וההסמכה וגם יצא לי לעסוק בתחום בתי הדין הרבניים. חלק גדול מהביקורת שמשמיע הציבור החילוני בישראל בנוגע לגירושין על פי ההלכה לא נובע מכך שההלכה היא דרקונית ומקפחת, אלא מפני שגירושין הם תהליך לא פשוט - לא משנה היכן ובאיזה אופן הוא יתבצע".

תיקון // פורום קהלת קיבל את הצעתו לכתובת נייר מדיניות בנושא תקצוב הקולנוע בישראל. "נורא הטריד אותי שהקולנוע הישראלי הוא שמאלני. לקח לי שנה וחצי של הרבה ראיונות, מחקר ונבירה במסמכים משפטיים - ובסוף יצא מסמך שאני מאוד גאה בו, שמנתח את מבנה קרנות הקולנוע בישראל. עליתי על כמה כשלים שגורמים לכך שהכסף תמיד צבוע בשמאל, שמובנה בתוך המנגנון עצמו. לאחר עבודה מאומצת, יצרנו את

הצעת החוק הראשונה, הסתובבתי במסדרונות הכנסת והרגשתי כמו לוי שמשרת בבית המקדש".

עושים רדיו // אחרי סיום התפקיד חזר לעבוד כעיתונאי וקיבל משרת ראש דסק בדה"מ מרקר וכתב וול סטריט בעיתון הארץ. "העיסוק הכלכלי היה משני, אבל למדתי המון מאותה תקופה". בשנת 2010 נקרא להצטרף לצוות החדשות של תחנת הרדיו גלי ישראל שהוקמה באותם ימים, שם היה עורך ומגיש חדשות במשך שנה. "כיום אני משחזר את עבודתו של יהושע מור יוסף באותם ימים, שהקים מערכת חדשות נמרצת ומסורה".

מחוקק // בסיומה של השנה הוא התבקש על ידי חבר הכנסת אורי אריאל לשמש כיועץ פרלמנטרי שלו, בתקופה שבה היה חבר כנסת באופוזיציה. "ממיכאל איתן למדתי את המהות של החקיקה. מאורי אריאל למדתי גם את הטכניקה. לא רק איך מנסחים את הצעת החוק, אלא גם איך דואגים שהוא יעבור ולא ייפול אצל הפקידים במשרדי הממשלה. בשנתיים האלה ניסחתי עשרות הצעות חוק, 18 מהן הונחו על שולחן הכנסת. כולן עברו את ועדת השרים לענייני חקיקה, שזה נתון מרשים לחבר כנסת מהאופוזיציה".

במגרש הביתי

בוקר טוב

סדר היום קצת מבולגן. "אני משתדל להגיע לתחילת שידור החדשות בגלי ישראל בשעה שבע בבוקר, מה שאומר שבשש וחצי אני כבר באולפן. בוקר טוב נמדד בכמה זמן חולף מצלצול השעון ועד שאני באוטו בדרך לרדיו. כרגע הנתון עומד על תשע דקות. מעבר לזה, כעורך דין פעיל אני עדיין עוסק בכתיבה משפטית ללקוחות וכן מתייצב בבית המשפט לפחות פעמיים בשבוע."

השבת שלי

"שבת נמדדת במספר העמודים שהספקתי לקרוא. אני לא קורא עיתונים, ספרים אני מצליח לקרוא רק בשבת, ואני משתדל לא לקרוא ספרים שראו אור לפני פחות משלושים שנה."

פלייליסט

ריטה, אברהם פריד, קווין, אל דימילה ותולדותיהם.

פאנזיות לופת

הרצל, ז'בוטינסקי, אהרונסון, נתניהו, אבא הלל סילבר, אלכסנדר המילטון, אנדרו ג'קסון וליטל שמש. "אני עכשיו קורא ביוגרפיה של לינקולן, נראה שגם הוא ברשימה. וגם דמות אחת נשכחת בשם שלום שוורצברד. שווה לחפש בוויקיפדיה."

לשאלה

"חוקה".

לפחית אותי

"שלטון השופטים".

כשאמיה גזול

"אזכה לקחת חלק בכתיבת החוקה".

הודיע שהוא מפסיק את ההתקשרות עם הקרן באופן רשמי, אך למעשה ההתקשרות ממשיכה. מה שהצלחנו להשיג זה שבמקומות רבים להיות בוגר קרן וקסנר זה אות קין."

חדשות טובות// לאחר תקופה קצרה של עיסוק בעריכת דין ועבודה כיועץ המשפטי של 'אם תרצו', קיבל הזדמנות נוספת ברדיו גלי ישראל והקים מחדש את מחלקת החדשות. "החל מאוקטובר האחרון, הבעלים החליט להיענות ליוזמה. הטונס של האוריינות התקשורתית בישראלית הוא החדשות השעתיות, כשזה עובד נכון - זה המקור לנושאים שעליהם מדברים בשאר התוכניות. אנחנו מקווים שאם נהיה טובים, מהדורת החדשות של גלי ישראל תשודר בתחנות רדיו נוספות. אם ימומשו תוכניותיו של שר התקשורת, לגאול את הציבור מגלי צה"ל והתאגיד - אני מאמין שהדומיננטיות של החדשות שלנו תלך ותתרחב."

הנחת// ארבעה: אראל (17), יצהר (14), עופרי (11) וחנני (6). "הגדול לומד ביישיבת הסדר, השאר מפוזרים בבתי הספר בירושלים."

אם זה לא היה המסלול// "הייתי עוסק בכתיבת דוקטורט על היסטוריה חוקתית".

שילובים כפר סטודנטיות הר-ברכה

תשאפי גבוה!

בואי לשלב תואר, לימוד תורה ועשייה חברתית

מעונות
במחיר מוזל

אווירה חמה
ומשפחתית

תכנית
מלגות

ערב מדרשה
שבועי

מתאים לרווקות ונשואות | קרוב לאוניברסיטת אריאל
| הסעות חינם למכללת אורות

נפתחה ההרשמה לשנת תשפ"ד - הצדרי'אפוס מקום!

לפרטים והרשמה: רעות 054-2534055

חפשי אותנו בגוגל 'כפר הסטודנטיות שילובים הר ברכה'

שילובים כפר סטודנטים הר-ברכה

תשאפי גבוה!

בוא לשלב תואר, לימוד תורה ועשייה חברתית

מעונות
במחיר מוזל

קהילה
צעירה ותורנית

תכנית
מלגות

בית
מדרש

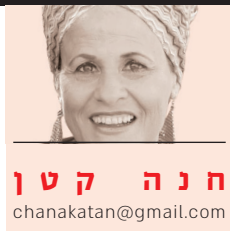
מתאים לרווקים וזוגות נשואים | קרוב לאוניברסיטת אריאל

נפתחה ההרשמה לשנת תשפ"ד - הצדרי'אפוס מקום!

לפרטים והרשמה: הרב יזהר 052-8319977

חפש אותנו בגוגל 'כפר הסטודנטים שילובים'

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

נולדות מחדש

האישה הבוגרת יותר, בריאות העצם והעור והלב, ואני מתוך גרונן כותבת זאת.

הפתרון למחדל באסותא.

כתב הסופר האמריקני מארק טוויין: "היוהר בקריאת ספרי רפואה. אתה עלול למות מטעות כתיב". במקצוע שלנו יש אחריות מאוד גדולה. לאחרונה חווינו זאת עם הטרגדיה שהתחוללה ביחידת ההפריה החוץ-גופית של בית הרפואה אסותא באשדוד. בכנס התנהל שיח חשוב על "ילדת המריבה", ועל הדרכים המובילות אל הטעויות האלה, גם אם הן נדירות ביותר. במקרה שקרה באסותא התבררה ללא ספק חשיבותה של ההשגחה גם בתוך מעבדות הפוריות. עוד זוג עיניים שבודק שאין תקלה, וגם עוד זוג שפתיים שמתפלל על האישה שתזכה סוף סוף להיפקד, ועוד לב ענקי שמגיע בכל שעות היום והלילה, גם מעבר לים, כדי ללוות את המטופלת. כשראינתי בכנס את המשגיחה המדיהמה ברינדי הירש, ששיתפה בחוויותיה כמשגיחה במכון פוע"ה זה 22 שנה, הברק בעיניים סיפר את הכול.

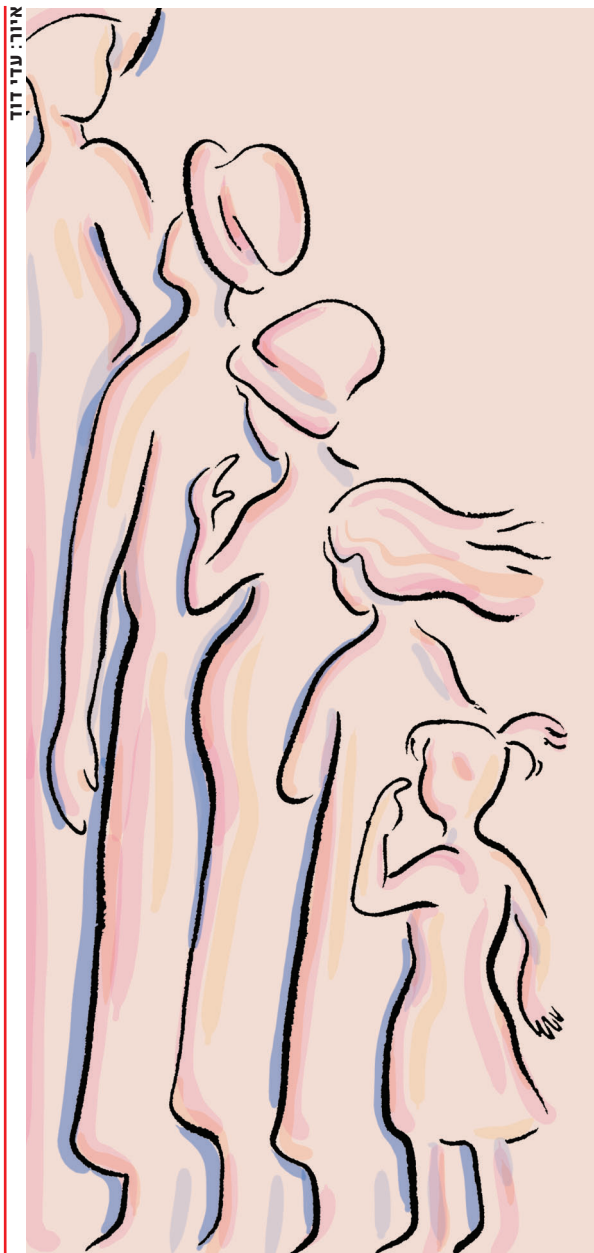
וכך לאורך הכנס שאפתי אל ריאיוני נשימות עמוקות של נחת עצומה לנוכח השיח הרפואי-הלכתי המדויק והמרתק והחשוב. הדברים על מכון פוע"ה שהולך ומתפתח ומגיע מסוף העולם ועד סופו, על רבניו הרחוקים ומאירי הפנים, על תלמידות מרכז הלימוד הנפלאות שקיבלו תעודות, על האכסניה שניכר היה שהושקעה גם בה מחשבה רבה, עד כדי כך שחדי עין יכלו להבחין בכך שבלוגו של הכנס הושחלה תמונה של כרומוזום...

לפעמים גם מותר לא לדעת הכול.

אחד המושבים עסק באבחון הטרום-לידתי, שהולך ומתרחב באדיבות עורכי הדין שמככים לנו, הגינקולוגים, בסיבוב, וזאת על גבן של הנשים ההרות שמוכנסות לאווירה מעוררת חרדה. הוקרן סרט של מוריה בן אבות, אישה שאיננה שומרת מצוות במוצהר, שעברה הפסקת היריון יוזמה בעקבות בדיקת מי שפיר שהעלתה אפשרות רחוקה לילד עם תסמונת. היא הדגישה את הקושי שבהחלטה ובהחלמה באומץ רב.

בדיקת או יסבה לידי לשמחתי הרבה בתי החמישית, שנולדה במשקל 1780 גרם כאחת משתי תאומות, וכמה אני שמחה שלא היו בדיקות אולטרסאונד במהלך הריונה, כשבדיקת או עבדתי בפגיה. כמה לחץ נחסך ממני. כשהיא הגיחה שתי דקות אחרי אחותה השמנמנה, אחרי שהסתובבה למנח רוחב ולאחר היפוך פנימי, נשלפה ברגליה, פצפונת וכחלחלה, וטופלה בידי עמיתי רופאי הפגייה, אכן נלחצתי. ובמיוחד כשבועלי היה אז כרגיל במילואים ולא הצליחו להשיג אותו טלפוני. אבל זה היה קצר וממוקד, לא היה לי סבל של חודשי היריון ארוכים עם בדיקות אינסופיות. אחרי כמה שבועות בפגייה היא גדלה בבית עם תאומתה, ולא היה צורך בטיפולים נוספים.

לפעמים - לא תמיד - יוסיף דעת יוסיף מכאוב. ●

הנשים הרבות שגדשו את האולמות, פרצופיהן שונים, לבושן מגוון, סבתות יושבות ליד נכדותיהן, וגם עוללים אינטליגנטים במיוחד באים ללוות את אימותיהם ליום הלימוד הארוך הזה. הל"ז גדוש אף הוא, וזו כבר מסורת בכינוסים של מכון פוע"ה - הרצון להעניק ולהיטיב ולהאיר את העולם לא מאפשר אחרת. מוסיפה דעת - מוסיפה בריאות

מדירה קטנה לבנייני האומה.

התחיל לפני יותר משלושים שנה, בבית צנוע בשכונת רוממה, בחדר לימוד קטנטן, כשליד שולחן עמוס ספרים יושב איש עם עיניים טובות ולב ענקי. בשעות הקטנות של הלילה הוא רכון על ספרים עבי כרס, שולח פקסים, נותן מענה קולי לפונים בטלפון, וחולם חלומות גדולים. חלומות שמתגשמים אל מול עינינו הרואות. וזה קרה בשבוע שעבר.

טיפות הגשם ההולכות ומתעבות לא מצליחות להרתיע את נחיל הנשים עם המעילים, המגפיים והמטרות, שמאיצות את צעדיהן בכביש העולה לבנייני האומה בירושלים. אווירת חג מאירה את השמיים האפלוליים. בתור רופאה עם פז"ם ארוך של עיסוק ברפואה והלכה, אני נזכרת בכנס הראשון שארגן הרב שפרן בבית הכנסת מימון בקריית משה עם כמה עשרות משתתפים. והנה, היום אלפי נשים מחויכות מצטופפות מול עמדת הבדיקה בכניסה לבניין.

בכנס הזה המצאתי את עצמי מחדש, וזה ממש לא מזיק בגילי המופלג. הפכתי למנחה ומראיינת. הנחיתי את המושב הראשון, שהתחיל כמעט עם דמדומי שחר. בהשפעת ההרצאה על זירוז לידה התבקשתי אף אני להזדרז, כך שרוב מה שחשבתי לומר נשאר מיותר על הדף ובלב. ובכל אופן, נהיית לראות את הפנים הזוהרות ואת העיניים הטובות של אלפי נשים, שחלקן הגדול טרח לשמח אותי באמירה שהן יצאו לפני הזריחה ממצפה רמון ומאילת ומהגולן רק כדי לשמוע אותי. איך שמילים טובות יכולות לשמח.

החיים שאחרי תקופת הפרייון.

הנשים הרבות שגדשו את האולמות, פרצופיהן שונים, לבושן מגוון, סבתות יושבות ליד נכדותיהן, וגם עוללים אינטליגנטים במיוחד באים ללוות את אימותיהם ליום הלימוד הארוך הזה. הל"ז גדוש אף הוא, וזו כבר מסורת בכינוסים של מכון פוע"ה - הרצון להעניק ולהיטיב ולהאיר את העולם לא מאפשר אחרת. מוסיפה דעת - מוסיפה בריאות

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

העיקר הבריאות, אבל לא רק

הסיבוב המורכב שלי עם תזונה בריאה הוליד אצלי תנאי: אוכל בריא – רק בתנאי שהוא טעים. כשכבר חשבתי שעליתי על נוסחת הקסם ובניתי ממנה הרצאה, שיתפה אותי מיכל בסיפורה המטלטל

הפסטה הנפלאה שלי

אז הנה אחד ממתכונים הבריאות הכי מפנקים שלי, הוא פשוט כל כך טעים! הפסטה נפלאה במיוחד, מעדשים כתומות, אך כמובן שאפשר להכין את המנה גם מכל פסטה רגילה. הרוטב מורכב משמן זית ושום, וזה הכול. למדתי אותו מסבתא איטלקייה אחת, שמכינה אותו בדיוק כך, למרות שהבאתי גם גרסה קצרה יותר. על הבסיס הפשוט מתחילים לחגוג – עם כמה שיותר ירקות טעמים ונפלאים, שמעבר לבריאות המשתפכת מהם, הטעם שלהם מושלם.

4-3 מנות

כאן בישראל ובלילה:
כ-20 דקות

דרגת קושי:
קלה פלוס

לירקות:

כוס עגבניות שרי
2 קישואי זוקיני
סלסילת פטריות שמפניון
חופן פטריות יער (או כל סוג אחר)
3 כפות שמן זית
2 כפות טימין טרי (או בזיליקום או מלח ופלפל)

חבילת פסטה מעדשים כתומות
(250-300 גרם)

לרוטב:

רבע כוס שמן זית
6 ע"ש שום
רבע כפית צילי גרוס
מלח ופלפל

מכינים את הרוטב: פורסים את שיני השום לפרוסות בעובי חצי סנטימטר ושמים בסיר הקטן ביותר (אפשר גם בפינג'ר). מכסים את השום בשמן זית עד לגובה השיניים (כרבע כוס שמן), מניחים על הלהבה הקטנה ביותר ומנמיכים אותה. בדרך הארוכה: מבשלים רק עד שהשמן מבעבע ומסירים מהאש. נותנים לו להצטנן דקה או שתיים. כך ממשיכים להחזיר לאש ולהסיר בכל פעם שהשמן מבעבע, כ-7-8 פעמים, עד שהשום מזהיב.

בדרך הקצרה: מבשלים שתיים-שלוש דקות עד שהשום מזהיב, מסירים מהאש ומוסיפים צילי גרוס, מלח ופלפל.

מכינים את הירקות: מדליקים את התנור לחום של 200 מעלות. מרפדים את תבנית התנור בנייר אפייה, חוצים את עגבניות השרי ומניחים על התבנית כשהחתך כלפי מעלה. פורסים את הפטריות ומסדרים אותן על התבנית. מנתבים את הקישואים לחצי ולאחר מכן לפרוסות אלכסוניות ומסדרים על התבנית. מתבלים את הכול במלח ופלפל, יוצקים שמן זית באופן אחיד על כל הירקות ומכניסים לתנור. אופים 15-20 דקות עד שהירקות מזהיבים. חשוב לבדוק מדי פעם, ואם אחד הירקות מוכן קודם – הפטריות למשל – להוציא ולהמשיך לאפות את השאר. מבשלים את הפסטה לפי הוראות ההכנה על האריזה, שומרים בצד שתיים-שלוש כפות מהמים ומסננים.

מעבירים למחבת את הפסטה, מי הבישול ששמרנו, הירקות והרוטב. מקפיצים בעדינות את הכול יחד דקה או שתיים, מפזרים את עשבי התיבול, מוסיפים מלח ופלפל ומגישים מיד.

התפוז אט אט, לאחר שעניתי לכל אחת על שאלתה, אך מיכל עדיין עמדה שם.

"רצית לשאול משהו?" ניסיתי לעזור לה.

מיכל היססה עוד רגע וסוף סוף העזה להתחיל. "תראי, קוראים לי מיכל והייתי עכשיו בהרצאה שלך. שמעתי את כל מה שאמרת על תזונה בריאה ופשוט... הרגשתי שאני תכף אתפוצץ מרוב כעס".

"מה???" הופתעתי.

"את כל מה שאמרת שם על הבמה אני מכירה כמעט מאז היותי תינוקת. אמא שלי גידלה אותנו על שיטת תזונה מאוד תובענית ומדויקת. מגיל צעיר אכלתי אצות, נבטים, טופו וקינואה. הגננות ידעו שלי אסור לאכול ממתקים של ימי הולדת, ואמא הכינה מראש בגן כמה שקיות אלטרנטיביות עם צימוקים ותמרים.

"האוכל שאכלנו היה לא טעים. תמיד. ויחד איתו הגיעו הסברים ושיחות ארוכות כמה חשוב לאכול בריא, כמה האוכל האחר הוא נורא, איזה הרס הוא עושה לגוף, איך כל האנשים מסביבנו אוכלים באופן חסר אחריות ומזיקים לעצמם כמו ידיהם. כך גדלתי עם תחושה של גאוות יחידה גדולה מחד, כי רק אנחנו אוכלים את מה שנכון לאכול, רק אנחנו עושים את זה באמת. וקנאה אדירה לחברותי מאידך, כשראיתי אותן זוללות ממתקים, גלידות, חטיפים, כל מה שלא נכנס לפה שלי מעולם. והקנאה הזאת גרמה לי לרגשות אשם עצומים. ועדיין, אפילו כשהתארחתי אצל חברות – לא ניסיתי לטעום את האוכל שהן הגישו לי. הרי מדובר ברעל טהור!!!"

"עד ש... טעמתי לראשונה חטיף שוקולד. את הרגע הזה אני לא אשכח. פתאום, בגיל עשר, גיליתי שיש כזה מושג – טעים! מאותו רגע לא עזר כלום. מצאתי אינספור דרכים יצירתיות לאכול ממתקים והפכתי להיות כמעט כפייתית בנושא. בהתחלה זה היה סוד, ובאיזה שהוא שלב זה הפך למרד גלוי. כיום, בבית שלי, אני אוכלת הכול בלי חשבון, אוכל בריא פשוט לא נכנס לבית שלי! אז את מבינה למה כל כך כעסתי?"

"לא ממש. הרי ההרצאה שלי היא למעוניינות בלבד, ואין לי שום כוונה לכפות מאומה על המאזינות. היית יכולה פשוט לצאת מהאולם".

"אני לא כעסתי עלייך", הסמיקה מיכל. "פשוט, זה גרם לי לתחושת אשמה נוראית. אני יודעת שמה שאני אוכלת לא טוב לי, אבל בשום אופן לא מצליחה לשנות את זה. קיוויתי שאולי אם אבוא להרצאה שלך משהו ישתנה ואצליח להכניס לפחות חלק מהמאכלים הבריאים הביתה, אצליח להיות קצת פחות אנטי. אבל... זה לא קרה".

ואת המשך השיחה בינינו ומה שעניתי לה – אספר בשבוע הבא. ●

כמעט במקרה מצאתי את עצמי בשנים האחרונות מוסרת הרצאות לנשים על תזונה. אני לא תזונאית, ומעט הרצאות התזונה המקצועיות שכן יצא לי לשמוע גרמו לי בעיקר לתחושת צמצום מחניקה, כזו שבדרך כלל נגמרה בעצירה בקיוסק הקרוב ולמפגש עם הגלידה הכי עמוסת קלוריות במקרה.

ועדיין, האוכל הבריא מדבר אליי מאוד. בכל מפגש משפחתי עם אחיותיי, הנושא הזה עולה ומשתלט כליל על השיח שלנו. כולנו משתדלות לאכול בריא ככל האפשר, למרות שזהו מאבק כמעט אינסופי. חברה שלי אומרת שאוכל בריא הוא כמו נדנדה: יש רגע אחד ויחיד שבו אנחנו נמצאים במקום המדויק, ובשאר הזמן מתנדנדים למעלה ולמטה. ובאמת לא יצא לי לפגוש הרבה אנשים שמצליחים לשמור על מאה אחוז אוכל בריא. אני יודעת שיש כאלה, רק ממש לא אני.

אז איך נעשיתי מרצה בתחום?

ילדה פוגשת שוקולד

עם השנים ניסיתי לנבור ולברור בין כמויות העתק של המידע, השיטות, הדרכים והדוקטרינות הקיימות את הדרך הפרטית שלי. לשמחתי גם מצאתי תזונאי שהשיטה שלו מאוד מדברת אליי, ואני משתדלת ככל יכולתי ליישם את עצותיו. עדיין, בתור מישהי שהטעם חשוב לה, עשיתי מראש הסכם עם הגוף שלי: מצידי אעשה כל מאמץ כדי לאכול כמה שיותר בריא, בתנאי אחד – לעולם לא אתן לעצמי באופן מכוון אוכל לא טעים רק כי הוא בריא. בעיניי, האוכל הבריא חייב להיות טעים במיוחד. אחרת, למה שנרצה לאכול אותו?

עיקר המסע שלי היה לחפש את המתכונים הכיפיים, הקלים וכמובן – הטעימים ביותר. דווקא האתגר להשתמש בחומרי גלם מסוימים בלבד הפעיל אצלי את חוש ההרפתקנות וגרם לי ללמוד המון. מצאתי שפים שמכינים אוכל נפלא, פגשתי שפע של מתכונים מדליקים, קראתי אינספור מאמרים בנושאי תזונה – ונהנית! על הדרך צברתי הרבה ידע שגם הפך להרצאה, במטרה לשתף נשים אחרות במסע שלי ולהראות להן שזה אפשרי, זמין ומהנה להכין אוכל בריא. בעקבות ההרצאות המדכאות ששמעתי בעבר, היה לי חשוב לתת כוח לנשים ולא לגרום להן לתחושה של צמצום או איום. לכן המפגש עם מיכל השאיר אותי קצת המומה.

בסוף אחת מההרצאות, כמה נשים ניגשו אליי כמו תמיד כדי לשאול שאלות אישיות יותר. גם היא עמדה שם בצד, מבוושת. יכולתי לראות שהיא מתלבטת אם לגשת או לא, לרגע מחליטה שכן ומיד לאחר מכן מתחרטת. המעגל

"רצית לשאול משהו?" ניסיתי לעזור לה. מיכל היססה עוד רגע וסוף סוף העזה להתחיל. "תראי, קוראים לי מיכל, והייתי עכשיו בהרצאה שלך. שמעתי את כל מה שאמרת על תזונה בריאה ופשוט... הרגשתי שאני תכף אתפוצץ מרוב כעס". "מה???" הופתעתי

לחיות בשכונת העתיד של המרכז בצמוד לתחנת הרכבת

נותרו
דירות גן
ופנטהאוזים
בלבד!

התקדמו לדירת גן עם גינה ענקית בקדמת ניר צבי - שכונת העתיד של אזור המרכז. בואו ליהנות מאווירה שקטה ופסטורלית וקהילה איכותית ומגובשת. הפרויקט נהנה מקרבה לקאנטרי, לתחנת הרכבת, לכביש 200 וצירי תנועה מרכזיים. הפרויקט כולל בנייני בוטיק בני 4-6 קומות עם מרפסות מרווחות.

דירת גן 4 חד' עם גינה ענקית של 280 מ"ר

₪2,790,000^{החל מ-}

פטור מהצמדה למדד לשנתיים!